

Věřím na osud...

aneb příběh Kathy Riwellové

Věra A. Jorová

Věřím na osud aneb příběh Kathy Riwellové

Věra A. Jorová

Z českého originálu Věřím na osud aneb příběh Kathy
Riwellové

Odpovědná redaktorka Jana Pátková

Grafická úprava Jana Pátková

Vydalo nakladatelství: Pátková Anna – Santini 8. 7. 2015
eknihysantini.cz

Vydání druhé

ISBN 978-80-88014-40-9 (pdf)

ISBN 978-80-88014-14-0 (epub)

ISBN 978-80-88014-71-3 (mobi)

Obsah

Část I.

Prolog.....	7
I.....	11
II.....	44
III.....	64
IV.....	84
V.....	98
VI.....	114
VII.....	133

Část II.

VIII.....	155
IX.....	191
X.....	220
XI.....	244
XII.....	276
XIII.....	332
Epilog.....	388

Část I.

“Člověk považuje svůj osud za cosi cizího, protože nechápe jeho spojení se sebou samým – události, které ho postihnou, jsou jen aktualizací jeho myšlenek.”

/R. W. Emerson – esej

Osud/

PROLOG

Stojím jen kousek od strmé rokle. Ztěžka oddychuji a hledím na šedé mraky plynoucí po obloze. Nemohu se pohnout z místa, nohy mám ztuhlé, jako by přirostly ke skále. Vítr, který se zčistajasna zvedá od země, si začíná pohrávat s mými šaty a vlasy. Prudce je nadzdvihne a zas zlehka pohladí, celou mě olizuje chladivým větrným jazykem.

Neměla by ses tam podívat, Kathy? No tak, přesvědč se, že je po něm! nabádá mě vnitřní hlas už pěknou chvíli. *Uvažuj, nemohl ten pád přeci jen přežít?* To ne! Musím se ujistit, že tam opravdu bezvládně leží. Alespoň kousek z něj, když uvidím v té polotmě – , jen kdyby se dalo čeho chytit?

Mraky na obzoru se naráz shlukly a zčernaly, blíží se bouře. Měla bych rychle zmizet, než do mě udeří blesk a odporoučím se za tím, který mi chtěl udělat ze života peklo. Sílící vítr se do mě víc a víc opírá. Popohání mě: *Tak už se rozhodni, pomohu ti za ním, nebo rychle pryč!*

Hledám v podřepu cokoli k zachycení. Nahmátnu vyčnívající

kus skály, akorát pro mou dlaň. Drží pevně, neměl by povolit. Zbývá jen nakouknout dolů. Hlavou mi probíhá zrychlená scéna hrůzy, která se tu před chvílí odehrála. Táhl mě za ruku až sem, nohy se mi motaly a byly jak z olova. Musel mě něčím omámit? Stále nemohu uvěřit, že dole jsem měla skončit já! Jeho odporný plán nevyšel.

Nesnáším výšky, dělá se mi zle i v londýnském Doubledeckeru, přesto se snažím nahlédnout přes okraj... Marně. Úchyt je daleko, nejde to. Musela bych se pustit té jediné opory, ale to bych...

Vzhlednu zoufale k nebi: „Pane bože, slyšíš mě? Nechci ještě zemřít!“

Všemohoucí odpovídá mocným zahřměním a zablýsknutím v dáli. Začíná přšet.

Vzdávám to. Je mi zima, jsem vysílená a v krku mám Saharu, jako bych absolvovala alkoholový maratón. Lezu po čtyřech, pryč od smrtící pasti jak vyčerpané zvíře, které opouští území boje. Ale vítězně, já přeci vyhrála!

„Dobře ti tak, surovče, nic jiného nezasloužíš!“ Můj vzkaz, směřovaný k rokli, rezonuje ozvěnou mezi skalami. Těžko říct, co si teď přeji víc, aby mě slyšel, nebo už raději ne? Vztyčím se a běžím k domnělé silnici. Déšť se náhle mění v krupobití. Za ten dar z nebe děkuji, i kdyby se nezabil volným pádem, tak nahoru se po mokré a kluzké skále nedostane. Jsem na dně svých sil po tom zápasu, ale kdo je na tom hůř? On! Artur Riwell, ten agresivní despotický tyran, šéf psychiatrie a bohužel i můj manžel.

Setmělo se rychle, pomalu nevidím na cestu a nemohu se orientovat. Kde je to zatracené auto, kterým mě přivezl? Krčím se pod zítkou nízkého rozpadlého stavení a čekám, až ta pohroma trochu ustane. Necítím nohy, jsem promrzlá a ty kroupy příšerně štípou.

Snad jsem nenechala nic v autě? Až ho najdou, mohla bych být podezřelá. Nemohu si vzpomenout, mám *okno*. Jedno vím jistě, chybí mi kabelka, která letěla s ním. To když mě chtěl s

její pomocí svrhnout dolů, pustila jsem ji. On se nepustil – smůla. Ještě teď slyším jeho zoufalý výkřik a drkotání kamení, které ho provázelo. Vzpomněla jsem na Rolling stones. Poněkud sarkastické, uznávám, ale v té chvíli příznačné.

Uběhla jsem jistě celou míli, vůbec nevím, kde jsem. Toužím být odsud rychle pryč, chci domů! Musím najít silnici a někoho stopnout. *Co si ale pomyslí, Kathy, až tě spatří v tomto stavu, nemáš doklady, třeba tvé pravdě neuvěří?* A odvezou mě rovnou na policii! Přeci jen byl známá, vlivná a uznávaná osoba. Na oko Archanděl Gabriel, ve skutečnosti – Asrael, anděl smrti! Je tedy potřeba něco věrohodného vymyslet. Ale teď mě nenapadá vůbec nic. Cítím jen únavu, žízeň a chlad.

Krupobití se přehnalo, déšť však neustává a ta příšerná tma mě děsí čím dál víc. Potřebuji pomoc, sama se odsud nedostanu. Odhodlaně vystupuji z úkrytu a opatrně našlapuji. Oči i uši mám nastražené. Mokré šaty se mi lepí na tělo, mé dlouhé vlasy splývají obtěžkány vodou a rozedřené nohy pálí.

Rukama, nohama šmátrám kolem sebe a začínám se orientovat ve tmě. Rozeznávám kmeny stromů, jeden vedle druhého. To ne! Musím zpátky a ne hlouběji do vlhkého tlejícího lesa, to bych se dočista ztratila, ale kudy z toho ven?! Čím dál víc propadám panice. Napjaté ticho naráz protne zvuk párání mých šatů, zasekly se do trnitých větví. To snad ne! Zoufale sebou zmítám. Za chvíli tu budu pobíhat nahý! *Neboj, nebudeš, utopíš se v bažině. Necítíš to? Tvé sandály se právě ponořily do něčeho blátivého a slizkého!* Pomyšlení vdechovat bahno mi nahání větší hrůzu, než to hrobové ticho, kdy je slyšet jen můj přerývaný dech.

Sláva! Po několika těžkopádných krocích, cítím zas pevnou půdu pod nohama. A teď, jako bych zdáli zaslechla zvuk vozu? Přibližuje se a už je zřetelný, snažím se zavětrít směr. Z jedné strany les, z druhé bažina, za mnou chladná zřícenina. Zbývá tedy cesta přímo! Tam musí být silnice. Rychle! Záblesk reflektorů magicky přitahuje a dopředu mě žene pud sebezáchovy. Větve a trní mi znovu drásají tělo a z šatů moc

nezbývá. Teď však nemyslím na bolest, musím jakkoli zastavit ten vůz! Nemohu popadnout dech, ale nohy mě sami nesou vpřed. *Ježíši, buď se mnou!*

Vtom mě prudce oslní světlo a já dopadám na rozmáčenou zem. Konečně záchrana, vydechnu a pak... ztrácím vědomí.

I.

Píše se rok 2000 – Východní Anglie.
Na panství Zewington po dvou dnech hlubokého spánku.

Několikrát mě život nemile překvapil, naposledy, když Artur Riwell odhalil svou skutečnou tvář. A teď znovu. Proč se probouzím v neznámém prostředí?

Svírá mě podivný pocit nejistoty, nepříznivě ovlivňující mé myšlenky. Stále spím, nebo to byl jen hrozný sen? Co se vlastně stalo? Nemohu si vzpomenout.

Je tu šero. Jen přes zatažené okenní závěsy se sem vtíravě vkrádá slunce. Uprostřed vysokého stropu, pokrytého ornamenty, visí na řetězu velký křišťálový lustr a tlumený zvuk těžkého kyvadla hodin dává tušit, že se nejedná o nemocniční pokoj. *Jak jsem se tu probouha ocitla?* Chci se nazdvihnout a porozhlédnout, avšak prudká bolest těla mě sráží zpět na lůžko. Zatmí se mi před očima. *Žádný sen, ale skutečnost!*

Pomalu se rozpomínám – rokle, déšť, zima, tma, strach, bolest... a víc nic. Pod přikrývkou je však příjemné teplo a já zjišťuji, že jsem docela nahá. Vypadá to, že mé šaty přeci jen vzaly za své. Zpoza mé robustní postele vykukuje drobný stolek a na něm štíhlá váza s bílými růžemi. Zaměřím také žízňivý zrak na sklenici, naplněnou po okraj. Ráda bych se napila, nemám však sílu ji udržet, s tříštivým zvukem dopadá na podlahu. Vždyť ten rámus by přeslechl jen hluchý, každou chvíli musí někdo přijít.

Nikdo nepřichází.

Ach, ta nesnesitelná žízeň. „Ha... ha... lóóó!“ vydere se mi z plic skřek, až se sama leknu a ostře mě píchne na prsou. *Neboj, Kathy, oni přijdou. Přeci se o tebe někdo postaral, jinak bys tu neležela.* To má logiku, uznávám. Nezbyvá než čekat.

XXXXX

O hodinu později, o poschodí níž.

Ve vstupní hale zewingtonského sídla, jindy tak tiché jako celý dům, kde z každého rohu dýchá staletí, je to ráno nečekaně narušen zaběhlý klid.

„Proč jsi mi nezavolal ještě tu noc, Deane? Neměl si náhodou také volat příslušné orgány? Říkal si, že nemá doklady. Myslíš, že se bez důvodu producírovala o půlnoci v lese sama a polonahá? No, co mi řekneš na to, že ji tu máš dva dny a ani nevíš, kdo to je? A vůbec, já přijedu z takové dálky, dům prázdný, nikde nikdo.“ Libi Zewigová vrtí nechápavě hlavou a s malým zavazadlem v ruce usedne unaveně na sofa, to značí, že končí s uvítacím proslovem. Zapálí si Chesterfildku, lačně nasaje kouř a zabodne zrak do syna. Očekává přijatelné vysvětlení.

Dean Zewig je sice poněkud zaskočen sprchou slov, která ho zasáhla na prahu domu, vystavěného ve stylu windsdorských zámků, ale i tak se tváří nevzrušeně.

„Promiň, máti, byl jsem ve stájích a Berta jela nakupovat. Mimoto jsme tě čekali až zítra. Ale dobře, že jsi tu. Chystám se totiž do Londýna a potřebuji s tebou projednat důležité věci, které nejdou říkat po telefonu,“ odloží pracovní vestu, holínky a přisedne k matce.

„Máš jistě na mysli neuváženost s tou ženou?“

Dean zavrtí hlavou, o ni přeci vůbec nejde, má na srdci jiný problém. Ale vidí, že máti nebude mít klid, dokud tu příhodu s neznámou neobjasní.

„K té ženě ti mohu říct jen tolik, že skutečně nevím, co je zač, to máš pravdu. Snad se to brzy dozvíme. Můj dobrý známý, doktor Jeremi, znáš ho přeci. Vyšetřil ji ještě tu noc z pátku na sobotu, když jsem ji přivezl.“

„Vím, ale volal si až včera a to byla neděle. To kvůli té ženě si byl tak popletený a zmatený? Ničemu jsem nerozuměla.“

„Musela prožít těžké chvíle,“ odpoví Dean zamyšleně. „Má lehký zápal plic a tělo samý šrám. Sám jsem zvědav, co se tam přihodilo. Naložil jsem ji do auta, hned co vyběhla z Vyloňského lesa, upadla a zůstala ležet u silnice. To je celé, víc toho zatím nevím.“

„Tím spíš má být v nemocnici. Nechápu tvůj úmysl? Byl si rozrušený, naléhal si, abych přijela, že prý máš důležité plány. Mlel si páté přes deváté! Nediv se, že jsem tu už dnes. Až se zabydlím a převléknu, promluvíme si. Zajímá mě například, co na to říká tvá snoubenka, nepochybně s tím souhlasí?“

Je mu jasné, že si teď matka s chutí rýpla, posedlá plánem oženit ho. Ale o tom s ní musí také mluvit, už to nemůže déle odkládat. Ne však zde v hale, s akustikou koncertní síně. Nejistě poposedne. Jak je řeč o jeho nastávající, pokaždé ztrácí sebejistotu. Prsty si prohrábne tmavé vlasy a sklopí zrak. „Amanda nic neví, zatím.“

„Hm, to se dalo čekat. Ale vždyť je to tvá budoucí žena! Nemůžeš si tu jen tak ubytovat nějakou nalezenku. Co tomu řeknou lidé? Znáš vůbec jméno té...“

Dean se prudce vztyčí ze sofa, ale snaží se ovládnout: „Už jsem ti řekl, že zatím ne. Ještě jsem s ní nemluvil, stále spí.“

„Skvělé, synu!“ zvolá Libi afektovaně. „A co jí budeš vyprávět, až se probere? Jestli se vůbec probere. Co s ní zamýšlíš?“

„Pochop, máti, byla to nečekaná situace. Neviděl jsem jiné řešení. Dostalo se jí první pomoci, na tom není nic zlého, ba naopak. Než se uzdraví, zůstane tu. Smiř se s tím.“

„Ale, Deane...“

„Děkuji, žes přijela, vážím si toho. Teď však musím neodkladně do města. Jak jsem řekl, nečekal jsem tě. Běž si odpočinout, promluvíme si, až se vrátím. Probereme všechno, abychom měli oba klid.“

Jeho hlas zní už zase sebejistě, ale ještě před pár dny, si tak jistý nebyl. Bude potřebovat hodně odvahy, chystá se matce sdělit vážnou věc a ta nečekaná páteční příhoda mu dodala kuráž. Na druhou stranu nechce, aby na něj zanevřela kvůli

jeho rozhodnutí, které se netýká jen plánované svatby, ale i Zewingtonu. Obezřetnost bude na místě.

Libi odevzdaně kývne. „Dobrá, jdu nahoru. Ale stejně bych přijela, i kdybys nezavolał. Musíme projednat svatební záležitosti.“

„No právě,“ prohodí Dean úsečně. „Ukaž, pomohu ti s taškou,“ nabídne se, i když její zavazadlo obsahuje, jako vždy, jen kosmetiku a pár knížek.

Oblečení s sebou Libi nevozí, toho má ve svém pokoji plné skříně. Pokaždé, když přijede ze slunné Itálie, převlékne se do usedlého stylu, snad aby splynula s domem. Tak jako se herci v kostýmech snaží zapadnout mezi kulisy a dobu, ve které hrají.

Mlčky stoupají po dřevěném obloukovém schodišti. Libi je unavena z cesty a Dean myslí na neznámou za dveřmi, jen pár kroků od pokoje matky. Tak trochu váhá, zda neudělal chybu, neunáhlil se? Máti má v leccm pravdu. Až se ta žena probere, co jí poví? Ani sobě nedokáže odpovědět, proč ji přivezl právě sem.

Vzpomene na noc před dvěma dny, kdy se vracel od Amandy. Měla opět tu svou zatrpklou hádavou náladu, ve které si libuje. Jednu z těch svých inventurních chvil, při kterých přichází na přetřes všechno, čím se proti ní provinil. Je jedna z těch, které se potřebují hádat a usmiřovat. Ale Deana to přestalo bavit už dávno a ten večer jeho trpělivost přetekla. K jejímu úžasu se o půlnoci sebral a odjel. To nečekala a nezmohla se na slovo. Cestou v autě se mu honilo hlavou, jak ten vztah ukončit. Vždyť to je stále stejná opakující se fraška. Nesmyslné hádky pro malichernosti a krom toho si připadá jako štvaná zvěř, kvůli té svatbě. Má to denně na talíři. Ne, tohle nemá zapotřebí, řekl si. V té chvíli se utvrdil, že Amandu nemiluje. Netouží po ní jako muž po ženě a že celé to zasnoubení byl velký omyl. On nemá v úmyslu se s ní oženit, vlastně nikdy neměl.

Touží po jiné, po dívce ze svých snů, s bílou pletí a dlouhými

světlými vlasy. Ví, že je to naivní, ale pokaždé, když k němu ulehá, je tak skutečná. Jen do tváře jí nikdy neviděl. Ne, že by ji odvracela, ale chybí, je zastřena mlhovinou, jako by čekala, až ji sám dosadí.

Když tak za volantem svého Austinu dumal, jak se nejlépe vyhnout chomoutu, který mu matka s Amandou přichystaly a míjel serpentiny, světlometry zachytily postavu ženy v potrhaných šatech. Zdálo se mu, že vidí přelud. Vypotácela se z lesa a padla do nízkého porostu vedle krajnice. Zastavil. V první chvíli ho napadlo, jestli nemá vidiny. Byl z té hádky s Amandou tak rozrušený, že by se ani nedivil. Vzal baterku, vystoupil z vozu a přešel svodidla. Ležela v mokré trávě, celá se třásla, byla promrzlá a vyčerpaná. Jednal rychle. V náručí ji odnesl do auta a přikryl dekou. Ani na okamžik ho nenapadlo, odvést ji jinam než k sobě domů. Na Zewington to byla slabá půlhodina. Pokaždé, když na ni pohlédl, viděl raněného anděla, spadlého z nebe. Oči měla zavřené, nemluvila, jen ztěžka oddychovala. Zubožená, ale krásná. Dlouhé vlasy barvy obilí, jako ta ze snu. Když si uvědomil tu souvislost, jeho srdce se náhle rozbušilo. Ano! To byl ten impuls, to byl ten důvod, proč ji neodvezl do nemocnice jen o tři míle dál. Tehdy o tom nepřemýšlel, rozhodl se podvědomě a udělal, co mu řeklo srdce, pokládal to za správné. Ale copak může matce vykládat o svých snech? Vysmála by se mu.

Bylo něco po půlnoci, když na Zewington po rychlém telefonátu dorazil přítel Jeremi, aby neznámou prohlédl. Nezjistil žádná závažná poranění, konstatoval *pouze* lehký zápal plic a celkové vyčerpání. Teď jezdí každý den a sleduje stav pacientky. Podle jeho slov, je z nejhoršího venku.

Za dveřmi, kam se chystá vstoupit, je ticho. Zato šramot z pokoje odnaproti, kde se zabydluje jeho svérázná matka, se nedá přeslechnout. Rád ji zase vidí, to ano, ale kdyby nutně nepotřeboval, aby s ním odjela do Londýna, nezavolal by ji, už kvůli té ženě. Upraví si neposlušné vlasy a límeček u košile,

ledabylým pohybem ruky si přejede po plátěných nohavicích kalhot a zaklepe. Chvilí čeká a pak bez vyzvání vejde. Přes závěsy do pokoje zlehka prosvítá slunce. Zčásti osvětluje spící tvář jeho anděla a dlouhé světlé vlasy visící přes okraj postele až k zemi. Všimne si, že oddychuje lehčeji než v minulých dnech. Střepy z rozbité sklenice na podlaze a dlaň se štíhlými prsty vykukující zpod peřiny naznačují, marnou snahu ji udržet.

Byla tedy vzhůru, pomyslí si.

„Slyšíte mě? Jestli ano, otevřete oči, prosím.“

Slyším tichý vlídný hlas muže. „Pít,“ hlesnu.

„Jsem Dean Zewig. A vy? Odkud jste? Vy nejste zdejší, znám tu v okolí deseti mil každého. Neberte to doslova, ale vás bych si určitě všiml.“ Mluví neobyčejně živě.

„Kathy..., ale... kde to...“

„Jste v mém domě, Kathy, na Zewingtonu.“

„Zewin...?“ zakašlu.

„Jste nachlazená, ale budete v pořádku. Také by se mi líbilo prospat dva dny, potřebuji to jako sůl,“ zažertuje.

Spala jsem dva dny? To je k neuvěření.

Pozoruji, jak nalévá z konvice čaj a vůně bylinek se line až k mému nosu. Když mi dává pít, skloní se nade mnou a já nasaji mužské aroma tolik odlišné od Londýňanů. Je to vůně venkova, připomíná mi dětství. Cítím seno, slunce a horský vzduch dohromady. Přesto, že je v pokoji šero, zkoumám jeho obličej. Má ostré rysy, temně pronikavé oči, tmavé krátké vlasy nad čelem uličnický rozhozené a na tváři znaky oholeného strniště. Vypadá mladě a je pohledný.

„Děkuji... za...,“ soukám ze sebe jen stěží.

„Myslím, že by to udělal každý,“ domyslí si. „Otázkou je, kam by vás odvezl. Já mám to štěstí, že můj přítel je znamenitý lékař. Postaral se o vás a přijede i dnes. Teď ale spěchám, Kathy, až se vrátím, řeknete mi, co se vám přihodilo?“

Nerozhodně kývnu. Těch vjemů je na mě moc.

„Chápu,“ řekne, „ale rád bych vám pomohl více. Zatím na

shledanou a nebojte, tady jste v bezpečí.“

Zaklapnou dveře. Domem se rozléhá zvuk spěšně se vzdalujících kroků a já zůstávám poněkud *omráčená* smrští slov a odérem, který po něm v pokoji zůstal.

Zato Dean je radostí bez sebe. Konečně s ní hovořil! *Ale... neudělal jsem špatný dojem? Měl jsem se trochu ovládat a ne hned vyrukovat otázkami a nevhodnými poznámkami. Copak ji zajímá, že tu znám každého? Snad jsem ještě k tomu nebyl cítit stájemí? I když se jeden osprchuje, vůni koně jen tak nepřebije, to je známá věc.*

Poslední dobou bývá ve stájích často a dnes časně zrána pomáhal Jonatanovi čistit žlaby. Bude muset přijmout pomocníka. Jonatan už je v letech, na všechno sám nestačí a Dean se bude věnovat matce a Kathy. I přes všední starosti cítí, že pro něj nastal rozhodující den. Ty předešlé plynuly stále ve stejném rytmu, byly fádní a nezajímavé. Ale dnes se už od rána něco děje.

V hale div nevrazí do Berty, která si navléká zástěru a chystá se začít s každodenními povinnostmi.

„Zdravím tě, Bertol!“ spustí celý rozjařený. „Máti už přijela. Je trochu podrážděná, však ji znáš. A ta žena se jmenuje Kathy. Postarej se o ni, prosím. Vráťím se k obědu!“

Berta za ním hledí s povytaženým obočím, než zmizí za vchodovými dveřmi. V tak dobré náladě Deana již dlouho neviděla. „No no, to je povyku před polednem,“ zamručí si pod nos.

Když pak stoupá s rozevlátou zástěrou po schodišti, aby se přivítala s paní Libi, vzpomene, že je dnes domluvena s přáteli na odpolední seanci. Nejspíš ji bude muset vynechat, kvůli nenadálým událostem. *Libi je nevyzpytatelná! Ještěže jsem připravila její pokoj včas*, oddychne si. Ale absence na dnešní seanci, by ji vážně mrzela.

Pro Bertu je Zewington domovem, narodila se tu a vděčí za to prarodičům Deana. Ve službách této rodiny byla dlouhá léta

i její matka. Berta je drobná žena, kulaťoučké postavy a nadmíru klidné povahy. Pečlivá hospodyně, správce domácnosti a vynikající kuchařka. Poslední roky svůj volný čas věnuje převážně okultním vědám. Účastní se spiritistických akcí všeho druhu a zasvěcuje se o praktikách jejich poznání. Nikdy se neprovdala. Začlenila se do rodiny jako potřebný inventář a neměnila by. Pro Deana je zpovědníci, pro paní Libi důvěrníci. Přestože si za pět let připiše sedmý křížek života, je věčná optimistka a věk si nepřipouští.

Zato Libi Zewigová, její vrstevnice, je pravý opak. Impulsivní energická žena, které v žilách koluje jižanská krev. Převážně pobývá u svých příbuzných v Itálii. Pár let po smrti manžela ještě sama spravovala Zewington a jakmile Dean dokončil studium práv, přenechala panství jemu. Ale samo sebou, přijíždí na kontroly. Když před necelým rokem Dean s Amandou oznámili zasnoubení, byla nadmíru spokojena. Má na tom svůj podíl. Je přesvědčena, že bez jejího přičinění, by se nikdy neoženil a panství by v budoucnu chátralo dál. Počítá tedy s brzkou svatbou, vždyť mu táhne na čtyřicet a to už má nejvyšší čas! Libi je generál v sukni, přičí se jí každý vzdor. Husté tmavé vlasy vyčesané vzhůru, ještě podtrhují její výšku a bujné ženské tvary umocňují jižanský temperament.

Dvě ženy s odlišnými zájmy a názory na život, každá tak jiná. Přesto je něco spojuje. Obě dokázaly žít dlouhá léta pod jednou střechou bez konfliktů, navzdory protikladným povahám, především kvůli Deanovi. Pro Bertu, která děti nemá, je jako vlastní syn. Byla mu chůvou a dodnes je jeho srdci nejbližší osobou.

xxxxx

Po odchodu Deana Zewiga nemohu usnout. Až zas přijde, bude chtít slyšet pravdu. *Co uděláš, Kathy, vždyť ho ani neznáš? Budeš mu vykládat, že na dně rokle, někde tam mezi skalami, leží tvůj manžel?* To nevím, musím být opatrná.

Zachránil mě, ale kdoví, co plánuje. Proč jsem například v jeho domě a ne v nemocnici?

Má úvaha je přerušena kroky z chodby. Po chvíli stojí ve dveřích starší drobná žena v bílé zástěře a nese osušky.

„Dobré ráno!“ zvolá povzbudivě. „Jmenuji se Berta. Venku je tak krásně a vy jste tu jak v kobce,“ namíří si to k oknu a roztáhne závěsy. Rázem se pokoj zalije sluncem. „No vidíte, Kathy, hned je to lepší. Přinesla jsem vám pár věcí, hřeben, zrcátko, malé rádio, kapesníky,“ všechno to vytahuje z velkého kapsáře a pokládá na stolek vedle mě. „Také blok a pero, abyste mi napsala, co ještě potřebujete. A jestli chcete, mohu vás umýt.“

Vděčně kývnu, sama to určitě nezvládnou.

„Půjčím vám svou noční košili. Je sice větší na šířku, ale lepší než nic,“ předvede své negligé v celé šíři, přitiskne si ho na prsa a přidá drobné valčíkové kroky.

Je legrační a nejraději bych se rozesmála. Namísto toho mě popadne kašel.

„Vidím, že na tanec to ještě zdaleka není,“ zkonstatuje. „Ale uvařila jsem vám speciální čaj. Je to starý recept po mamince a zaručeně pomůže.“

Chopím se pera a píšu: *děkuji je výborný. Co je za den? Kolik je v domě lidí? Jak daleko jsem od Londýna? Kdo je Dean Zewig?*

Písmo je kostrbaté a má ruka sotva udrží pero. Berta mezitím přináší z koupelny, která navazuje na můj pokoj, malé umyvadlo. Kolíbá se pod jeho tíhou a při každém kroku z něj vyšplíchne na podlahu.

„Víte, vlastně se jmenuji Beatris,“ pokračuje, „Berta, bylo Deanovo první slovo a mě to zůstalo. Bože, to už je pětatřicet let...“ na pár sekund se zahledí oknem, jako by naráz byla myšlenkami jinde. Zasnění však netrvá dlouho, začne mě omývat mýdlovou vodou a já se dozvídám, že je pondělí, v domě přebývá jen ona a Dean Zewig a že ráno přijela jeho matka až z Neapoli, kterou prý brzy poznám.

„A jak daleko je Londýn?“ zeptá se sama sebe. „Necelých sto mil. Jste z Londýna?“

Kývnu.

„Byla jste u někoho na návštěvě?“

Zavrtím hlavou podle pravdy. *Další, komu se budu muset zpovídat?* Vlastně je to logické, že jí nejde na rozum, co dělám v těchto končinách v tomto stavu. Naštěstí se dál nevyptává a zatímco uklízí pocákanou podlahu, snažím se obléci do noční košile. Není to snadné, při každém pohybu se mé ochablé svaly ozvou tupou bolestí.

Když se mi to konečně podaří, rozhlédnu se po pokoji. Je tu vysoká knihovna plná beletrie ve starých vazbách a kromě robustní postele, která zabírá třetinu místnosti, také prádelník, velké zrcadlo s toaletkou, stůl a dvě židle u dveří. Na podlaze pak několik kožešinových předložek. Nábytek je velmi obstarožní, ale pečlivě udržovaný. Je znát, že se tu dbá o zachování původního stylu. Zaujal mne obraz visící nad stolem. Zachycuje rozlehlé staré sídlo s fontánou před průčelím, obklopené zasněženým parkem. Celý objekt je lemován vysokou zdí. Příjezdovou cestu k domu uzavírá zdobená kovaná brána a nad tím vším se mračí nebe. Celé to dílo působí ponuře až tajemně.

Berta si všimla, že ho zkoumavě pozoruji. „To je náš Zewington, Kathy a tady jste. Na panství rodu Zewigů. Je tam rodový erb, vidíte? Tam v rohu,“ přejde k obrazu a názorně ukáže.

Opravdu, je tam jakýsi erb a v něm bílá růže. Teď vidím na vlastní oči, kde jsem a ten muž, co se představil jako Dean, bude nejspíš lord, říkal přeci: *Jste v mém domě*. Tedy lord Zewig a já jsem na jeho panství. To se povedlo! Už zbývají jen duchové či fantómové, neodmyslitelní obyvatelé těchto objektů. Mezi nimi pak přízrak někoho, na koho nechci ani pomyslet. Brrr! Alespoň ne teď. Musím se z toho všeho nejdříve vzpamatovat.

Při odchodu se Berta opět povzbudivě usměje. „Hned vám

přinesu silný hovězí bujon, to vás postaví na nohy!“ zahlaholí a je pryč.

Měla bych vážně něco sníst, pomyslím. Prohlížím se v zrcátku a zjišťuji, že mám na tváři zaschlý nevábne vyhlížející škrábanec, mé rty jsou rozpraskané a vlasy též potřebují vydatnou koupel. Zavírám oči a přemítám o tomto domě, o obrazu, který mne zaujal, o milé hospodyně Bertě a lordu Zewigovi. Z obou vyzařuje jisté charisma, po kterém se cítím příjemně, jako bych tu ani nebyla cizí.

Ale hlavu mám stále plnou otázek. Co bude, až se vrátím domů? Všechno mi tam bude připomínat toho tyрана! Určitě už našli auto a prohledávají okolí. Najdou jistě i jeho tělo v rokli, spolu s mou kabelkou. Jasný důkaz, že jsem tam byla! Budou hledat i mě. Polije mě pot. Sáhnu po peru a píšu: *Prosím o noviny z posledních dnů.*

Až najdou vůz a tělo Artura Riwela, ředitele významné psychiatrické kliniky v Londýně, zabere zcela jistě tato zpráva hlavní stránky tisku. Vzkaz určený Bertě ponechám na stolku, zakryji se dekou až po bradu a snažím se na nic nemyslet.

xxxxx

Do kuchyně, odkud se ozývá lomoz nádobí, vejde rázným krokem Libi Zewigová. Nedočkavě upře zrak na Bertu. „Tak co, mluvila si s ní?“

Berta, která si nalévá bylinkový čaj, sáhne i po druhém hrnku. Libi ji však rukou zarazí a klepajícími prsty o stůl naznačí svou netrpělivost.

„Je sympatická,“ odpoví Berta a usrkne čaj. „Pomohla jsem ji umýt, snědla polévku, sice nemůže mluvit, to ten zápal plic, ale píše mi vzkazy,“ praví poklidně, i když ví, že je to pro Libi sotva dostačující odpověď. Dostala jasné instrukce, aby o té ženě zjistila co nejvíc.

„Leze to z tebe jak z chlupaté deky. Jak vypadá? Co je zač? Proč myslíš, že ji Dean přivezl právě sem? Chová se, jako by

mu přeskočilo, vždyť je zasnoubený!“ Libi pisklavě zvýší hlas a svým pozadím velikosti XXL se sveze do židle, až to nebezpečně zaskřípe.

Berta má pocit, že si s Kathy bude rozumět a je nad věcí: „Nemyslím, že mu přeskočilo. Ta žena je milá a moc hezká.“

Zato Amandu, finanční spásu Zewingtonu, nemá příliš v oblibě. Je to oboustranné, nepadly si do oka. Představa, že by s ní žila zde pod jednou střechou, se jí přičí. Už dávno na Deanovi poznala, že tu panovačnou aristokratku nemiluje. Jen se nechce vzpouzet matce. Trápí ho, že má na krku celé panství a do toho hrozící svatbu. Ale teď, když je tu Kathy, svítla podle ní určitá naděje. Nemohla si nevšimnout změny jeho chování. Od soboty mu jiskří oči a srší vtípem jako dřív, před zasnubami.

„Milá, hezká... No, to mi ani neříkej, Berto! Chceš snad naznačit, že se ten potřestělec do ní zakoukal a proto ji přivezl sem?“

„Paní Libi, říkám, co vidím. Nejspíš se nechal unést okolnostmi.“

„A to je podle tebe, co?“

„Tak si to představte, je bouřlivá noc, prší, z lesa vyběhne žena a omdlí. Ke všemu to není žádná tuctovka. Nedivte se, vždyť je to mužský. Až se vrátí z města, jistě se k tomu vyjádří.“

Libi si zapálí cigaretu a nervózně potáhne. „Tu možnost už měl a nejsem o nic moudřejší.“

„Asi jste na něj šla moc zhurta, jak vás znám. Víte, co má práce. A vy na něj, s prominutím, vybafnete hned po ránu.“

„No právě, ještě že jsem přijela včas! A práce nikomu neuškodí. Jenomže na nějaké citové úlety není vhodná doba. To by nám ještě scházelo!“

„Uklidněte se, nebo vás zase odvezou jako tenkrát. Strávila jste půl roku v nemocnici.“

„Máš pravdu, neměla bych se rozčilovat. Ale dobře víš, že ta svatba je nutná, jinak nám dům spadne na hlavu. Jestli Dean

couvne, nepřežiju to. Právě teď musíme být obě ostražitě! Po svatbě, ať si dělá, co chce.“

„Navrhuji, zajít za Kathy. Uděláte si vlastní úsudek, seznámíte se a třeba se i něco dozvíte.“

„Kathy?“

„Ano, jmenuje se Kathy a je z Londýna. Ale jak jsem řekla, moc toho nenamluví.“

„Stejně ji měl odvést na patřičná místa a ne sem. Brzy se to rozkřikne,“ pokračuje zatvrzele Libi.

„Slabý zápal plic se léčí doma a po mých bylinkách se uzdraví rychle.“

„To doufám, ale přípravy na svatbu mohou klidně začít. Tentokrát se tu zdržím déle. Předpokládám, žeš o té Deanovo nerozvážnosti s nikým nemluvila? Amanda se nesmí nic dozvědět, nebylo by to vhodné.“

„Proč bych to dělala, mám svých starostí dost, paní Libi.“

„To máme všichni, nejsi sama. Například já si musím promluvit s Jeremim. Prý za ní jezdí?“

„Ano, před obědem. Prohlédne ji a zase odjede, ani se nezdrží, pospíchá za pacienty. A nebojte, není to žádný žvanil, spíš podivín.“

„Vím. Tím lépe. Připrav oběd i pro něj.“

„Jak myslíte. Ale to děvče je v tom nevinně a má dobrou duši, na to mám čich.“

Libi se zvedá ze židle, opět následována skřípotem. „Prosím tě, jaký čich a duše? Já jsem realistka, zatímco ty máš plnou hlavu toho svého okultismu a podobných nesmyslů. Ale jak myslíš, představíš mě. Pojďme!“

V hale se obě srazí s doktorem Jeremi Pardonem, který právě přijel.

„Zdravím, paní Zewigová, dlouho jsem vás neviděl, jak se vám daří? Přijel jsem za pacientkou. Dean mi volal, že už je při smyslech.“

„Prý ano,“ odvětlí suše Libi. „Pokud zas neusnula. Asi před hodinou komunikovala s Bertou písemně. A také vás zdravím,

pane Jeremi. Ptáte se, jak se mi daří? Dařilo se mi skvěle do doby, než mne Dean požádal, abych přijela a mlhavě mi nastínil situaci. V telefonu byl zmatený, stále opakoval něco o cestě do Londýna a pak zase o té polonahé ženě, kterou našel. A dneska ráno byl klidný, jako by se nic nedělo! Měl byste mu domluvit, jste jeho přítel a ne ho v tom ještě podporovat s tou divoženkou.“

Jeremi má pocit, že mu praskne hlava. Jen pokývne a bezradně pokrčí rameny. Neví, co odpovědět. Sám je z toho Deanova rozhodnutí na rozpacích.

„Moment,“ ozve se Libi na schodech tlumeným hlasem. „Nemyslím, že bychom tam měli chodit všichni naráz jako procesí. Víte, Jeremi, já ji ještě neviděla. Navrhuji toto, půjdu s Bertou první, představím se a pak vás ohlásíme. Mimochodem, nemáte tušení, co tím samaritánským skutkem Dean zamýšlí? Pijde mi to od něj hloupé!“ pohlédne na něj tím svým ostřížím pohledem, značícím, že odpověď – *Nevím*, se nepřijímá.

Jeremi hbitě reaguje: „Vím jen tolik, paní Zewigová, že se té ženě snaží pomoci.“

Myslí si však to samé co Berta, že přítomnost neznámé na Zewingtonu, změnila Deana k nepoznání. Vlastně se mu nediví, vždyť zapůsobila i na něj samotného. Přistihl se, že na ni myslí nejen jako na pacientku. Ty myšlenky však rychle z hlavy vypudil, je přeci Deanův přítel.

Libi se však nehodlá smířit s tak strohou odpovědí: „Zvu vás na oběd, doktore. Snad vás to tolik nezdrží.“ Vyznělo to jako rozkaz.

Jeremi tuší, proč má dělat paní Libi společnost. Nadechne se sice k odmítavé odpovědi, ale její výraz, mu vezme odvahu. Rezignuje: „Děkuji, na chvíli bych snad mohl.“

xxxxx

Korpulentní vysoká dáma vstupuje do mého pokoje a za ní Berta o dvě hlavy menší. To bude jistě paní matinka. Vůdčí typ od pohledu. Avšak její prapodivný účes, vyčesané vlasy vzhůru, na temeni rozplácle, mě nutí k pousmání. Činí to dojem, jako by na hlavě měla ptačí hnízdo. A ten přísný výraz? V jejích očích se nezračí mírumilovnost. A co to oblečení, zjevila se z minulého století? Černá dlouhá sukně od půli lýtek plisovaná a krémová halenka s fižím, zbytečně upnutá ke krku, spolu s účesem působí puritánsky. Jen co vstoupila, ovzduší pokoje zhoustlo.

Jsem u vytržení, od rána už třetí návštěva. Kolik jich ještě bude?

„Kathy, toto je paní Libi Zewigová,“ oznámí Berta.

Ona lady se právě zastavila u mé postele. Zpod peřiny mi kouká jen hlava s vlasy rozhozenými po polštáři. Mlčí, prohlíží si mě a tváří se odměřeně. Není mi to zvlášť příjemné a Berta, zřejmě tušíc konverzaci, podá mi blok a pero. Přitom si letmo přečte můj vzkaz, týkající se novin a tiše přikývne.

Sluší se, lady Zewigové vyjádřit svůj vděk. Píšu tedy: *Děkuji za pomoc, ráda vás poznávám*. Podám jí to.

„Abych pravdu řekla,“ spustí, „nevím, co to mého syna napadlo, že vás přivezl právě sem, ale budiž.“ Svůj zrak teď nasměrovala k oknu, jako by tam někdo stál a ona hovořila s ním. „Doufám, že se brzy uzdravíte a vrátíte domů. Měla byste dát zprávu, kde jste, určitě pro vás přijedou. Jestli nemáte telefon, použijte náš.“

„Špatně se jí mluví, paní Libi,“ připomene Berta.

„Ach ano, tak to můžeš zařídit ty. Její rodina by měla vědět, kde se nachází.“

Nepopírám, že má pravdu. Ale vím jistě, že tu nabídku nevyužiji. Nemám komu zavolat. Rodinu mám až ve Walesu, důvěrné kamarádky žádné, manžela v roklí a pravděpodobně mě hledá policie.

„Také byste měla vědět, že můj syn je zasnoubený a brzy se ožení,“ pokračuje už zase směrem ke mně. V jejích pohybech

a přízvuku, který není čistý, je skutečně cosi velitelského. „Svatba bude velká. Budou se připravovat ložnice pro hosty, stěhovat nábytek, zkrátka celý dům bude vzhůru nohama. To ale neříkám proto, abyste se znepokojovala, spíše se na to připravila. Budte tu hostem, dokud vám nebude lépe. Promiňte mi otázku, jste svobodná?“ Zavrtím hlavou. Na tváři se jí mihne spokojený výraz. „Tedy vdaná. Tím spíš, byste měla obeznámit manžela.“

To půjde těžko, pomyslím a když důstojně odkráčí, oddychnu si. V úsměvu, který mi věnovala při odchodu, bylo přesto jakési napětí a obava.

Mám po tom setkání smíšené pocity. Nač ta přísnost a co ta maškaráda? Vzpomenu, že u Riwella na klinice byla pacientka podobného vzezření. Trvala na tom, že je Scarlett O' Harová. Bývala hysterická a často ji museli izolovat. *Ne, Kathy, Libi Zewigová slabomyslná není, ta moc dobře ví, co říká a jak to říká!* Jasně, připomínka o stěhování ložnic, byl zřejmě pokus, taktně naznačit, že tu překážím. To nebylo moc zdvořilé. Copak za to mohu? Jen co se dám trochu dohromady, vrátím se do Londýna a odtud se s nimi finančně vyrovnám. Nezůstanu jim nic dlužna. Snad mi Berta přinese nějaké noviny a dozvím se, zda se už píše o zmizení manželů Riwellových.

Jeremiho zavalitější postava zamyšleně přechází z jednoho konce dlouhé chodby na druhý. Než je však vpuštěn za pacientkou, Libi ho u dveří ještě zadrží: „Prosím, udělejte vše proto, aby se ta žena co nejdříve vrátila domů. Rozumějte, tento Deanův neuvážený čin, by ho mohl vážně zkompromitovat. Jistě víte, že je zasnouben?“

„Vím to,“ přikývne. „A udělám, co je v mých silách. Až skončím, budu vám referovat.“

Ví, ale své, to co Libi ani netuší. Dean se mu před časem svěřil o neúnosném vztahu s Amandou, chce si to vyřešit po svém a hlavně bez matky. Jeremi jeho rozhodnutí respektuje

a ji o tom informovat nehodlá. Nebude se plést do rodinných záležitostí, už ze zásady. Není ani rodinným lékařem, má svou praxi ve městě. Jen z letitého přátelství přijal tu noc Deanovu naléhavou prosbu, aby urychleně přijel.

Zvláštní příhoda, pomyslel si už tehdy. Neznámá vysílená žena nalezena o půlnoci u Vyloňského lesa? Přesto v duchu zalitoval: *proč se to nestane mně?*

„Paní Libi,“ začne Berta opatrně. „Viděla jste sama, že ta mladá žena...“

„Za nic nemůže, já vím, alespoň to tak vypadá.“

„To jsem vám právě chtěla říct, kdoví zda si pamatuje, co se jí přihodilo a vy jste na ni uhodila tak zostra.“

„Ano, souhlasím s tebou, ale jen pomyšlení, že by se Dean do ní... Však víš, co. To mě k tomu vedlo.“

„A co si myslíte teď?“

„Nevím, co si mám myslet, Berto, ale měla jsi pravdu, je něčím přitažlivá, něco na ní je...“ Libi se zamyšleně kousne do rtu. „Už proto je v našem zájmu, aby tu dlouho nesetřvávala.“

„To záleží na tom, kdy bude schopna odjet.“

„Samozřejmě. Počkáme na vyjádření doktora a musíme jednat. Hlavně si musím důkladně promluvit s Deanem!“ a rázným gestem ruky, Libi zdůrazní svá slova.

Berta však netouží po tom, být vtažena do jejích intrik, zejména, týkají-li se citů Deana. Přeci už není malý chlapec, aby nevěděl co dělá. Je to dospělý muž a Libi ho podceňuje. Fanaticky touží po jeho sňatku s Amandou a je proto ochotna udělat cokoli. Ale na druhé straně bude u zrodu toho, co Libi naplánuje a v případě nutnosti, v zájmu Deana, zasáhne a usměrní ji. Takto uvažuje a skládá na hromádku několik výtisků novin, které po domě posbírala. Až Jeremi sejde do salónu, odnese je nahoru Kathy. Napadá ji, k čemu je asi potřebuje? Ale co na tom záleží, má k tomu jistě své důvody a Bertě nepřísluší vyzvídat. I když by ji samotnou zajímalo, co se té chudince přihodilo.

XXXXX

Velká prostorná jídelna, sloužící zároveň jako přijímací salón, je dominantou Zewingtonu. Na pěti vysokých oknech, vlají v letním vánku dlouhé lehké záclony spuštěné až k zemi a do místnosti příjemně proudí svěží vzduch zvenčí. Uprostřed kazetového stropu, plného fresek, je usazen rozměrný lustr. Všude na stěnách, pak desítky zarámovaných podobizen předků rodu Zewigů, jako by ožilým zrakem, sledují každého příchozího. Tajuplnost jídelny doplňuje mohutný krb, který dosahuje výšky dospělého člověka a jehož vyhaslé útroby jsou zakryty mříží. Chladnou dlažbu podlahy zahřívají stylové koberce, notně ošlapané, zato svědomitě udržované, tak jako ostatní relikty v domě.

„Posaďte se, poobědváme spolu, jistě vás to nezdrží,“ vybídne Libi Jeremiho a usedá do čela oválného stolu uprostřed místnosti. „Promluvme si o té ženě. Jak to s ní vypadá?“

Libi pozoruje každý jeho pohyb a Jeremi znervózní. Tuší, co chce slyšet. Nejbližší termín, kdy propustí pacientku domů.

„Děkuji za pozvání, paní Zewigová. Její stav se zlepšil, dostala léky a na ty hlasivky kloktadlo. Ale do konce týdne nedoporučuji odjezd.“

Libi se na robustní židli nervózně zavrtí. „No to je pěkné! Ale říkáte přeci, že se její stav zlepšil?“

„Ano, oproti prvnímu dni. Stále je tam zánět na plících, byla tehdy dost prochládlá a to se projevilo. Ještě není schopna cesty. Pochází prý z Londýna, je to poměrně dálka, mohly by nastat komplikace a to si nemohu vzít na svědomí.“

„Rozumím, co se dá dělat. Víte, jde mi hlavně o Deana. Není přípustné, aby se rozneslo, že má v domě cizí mladou ženu, chápete?“

Jak by mohl nechápat, dozvědět se o té krásce Amanda, ta fúrie, ztropila by skandál. Otře si ústa ubrouskem a důležitě

zamrká. „Ujišťuji vás, že jsem se nikomu ani slovem nezmínil a nemám v úmyslu tak činit. Mezi přáteli se to nedělá.“

„Vím, že jste gentleman, doktore, ale je tu ještě jedna věc. Obávám se, že ta Kathy pobláznila Deanovi hlavu. Poté, co jsem ji viděla, jsem si tím téměř jistá. Představte si, když o ní mluví, má v očích jiskry, ale jak je řeč o svatbě a snoubence, zaškaredí se!“

Jeremi si dá větší sousto do pusy a žvýká, chce získat trochu času na odpověď. Ani by se nedivil, kdyby se Dean do Kathy zamiloval. Vzpomene na svou návštěvu u ní v pokoji, kterou před chvílí absolvoval. Vyšetřil ji, jenže tentokrát nespala jako jindy, napjatě ho pozorovala velkýma smaragdovými očima a to ho zmátlo tak, že si popletl i stetoskop s ušním naslouchátkem. Tak roztržitý už dlouho nebyl.

V zamyšlení teď málem přeslechl naléhavý hlas od čela stolu: „Nemám pravdu, pane Jeremi...? Pane Jeremi!“

„He, ehm... omlouvám se, poněkud jsem se... Co prosím?“

„Povídám, že si musím s Deanem znovu promluvit, ráno jsem z něj nic kloudného nedostala. A taky si myslím, že kdyby vám snad on sám něco naznačil, vy byste mě jistě informoval, jelikož je to v jeho zájmu, nebo se mýlím?“ zapáchne do něj svůj upřený pohled a začne bubnovat prsty, jak má ve zvyku.

Tak to je podpásovka, pryč odsud, pomyslí si Jeremi. Nadechne se a s úmyslem rychle se odporoučet, spustí: „Paní Zewigová, ale... jak víte, s Deanem se moc nevidáme, ehm... on má dost své práce a já též. Ostatně... už budu muset jet, mám další pacienty, ale děkuji za oběd.“

Nezná paní Zewigovou natolik, aby mohl posoudit, jak se bude rozhovor vyvíjet dál. Jistě mu nabídne další chod, čaj, moučník, kávu, whisky a bude z něj postupně dolovat vše, co ví o Deanovo soukromých záležitostech!

„Ale, pane Jeremi, chtěla jsem si s vámi dát čaj, to ani na Deana nepočkáte?“ Na Libi je patrná neukožená touha po informacích.

Přesně, podle jeho očekávání. „Opravdu, musím...ehm, ale

Deanovi se ozvu a za pacientkou přijedu za tři dny. Jen kdyby se její stav zhoršil, zavolejte, na shledanou!“

Vychrlil ze sebe vše tak rychle, že Libi nestihla ani odložit příbor a je pryč. Spěchá k vozu, rád, že už nemusí jezdit každý den. Alespoň se vyhne výslechům, které tu číhají na každém rohu.

„Nu, pěkný podivín, ten Jeremi. Zvláštní, byl nesvůj? Ten určitě něco ví, proto tak pospíchal!“ zhodnotí Libi situaci. Nepodařilo se jí vyzvědět ani náznak příčiny Deanova podivného jednání. „Berto, slyšela si ho? Choval se podezřele, ani nedošel.“

„Slyšela a myslím, že opravdu spěchal a nervózní byl z vás. Říkala jsem, že jdete na každého moc hrr.“ Berta je upřímná, za ta léta si to může dovolit a Libi si toho kupodivu cení. Ať je jakkoli panovačná, nesnesla by přetvářku.

„Ale já se domnívala, že Jeremi alespoň něco málo naznačí?“ brání se Libi. „Nevěřím, že se mu Dean ani trochu nepsvěřil a nenapadlo mě, že ho vyplaším.“

„To se vám povedlo, teď už jen zbývá počkat na Deana a radím vám, hlavně v klidu. Třeba sám poví, co se s ním děje. Nepodceňujte ho, už není malý kluk.“ A Berta zrakem prosí Libi, ať si to vezme k srdci.

„Pokusím se, Berto, ale obávám se, že na jeho rozumné vysvětlení budu čekat do soudného dne. Teď si dám trochu skotské a půjdu si lehnout, jsem unavena z té úmorné cesty. Vzbud' mě, až se Dean vrátí.“ Nalije si whisky ze skotské palírny Gragganmore a letitý mok znalecky vychutná. „Ale teď mě napadá Berto, že tobě se jistě svěří. Když ne mně, tak tobě určitě. Vždycky se ti svěřoval, neříkej že ne?“

Berta na ni úkradkem pohlédne. „No, v jistém ohledu se mi párkrát svěřil, ale poslední dny byl skoupí na slovo,“ zarazí se – *zase to její bubnování!* Musí ji uspokojit alespoň nějakou odpovědí, ale podstatnou. „Jen si Dean párkrát stěžoval na Amandu, že neustále vyvolává hádky.“

„Co říkáš? Co myslíš, tím neustále?“

„To tvrdí on. Že je nesnesitelná cholerička. Ale určitě vám to poví sám, když na něj nebudete tlačit. Poslední dobou k nám Amanda přestala jezdit a Dean, když se jednou za čas vrací od ní, bývá zachmuřený a ustaraný.“

Libi je však znalá věci: „Ale to se stává i v manželství, že se dva nepohodnou a za chvíli se vyjasní!“

„Vždycky také ne, to mi nenamluvíte. Deana ty věčné neshody s Amandou trápí, je to vážné. Snad proto se upnul na Kathy. Říkám – snad, jisté to není,“ opraví se, aby ji Libi nechytla za slovo.

„Možná máš pravdu, podle mě se jenom zjančil a potřebuje napravit hlavu. Potkal tajemnou ženu, žádnou tuctovku, jak jsem se sama přesvědčila. Zkrátka, pokušení a nejistotu jako dávku adrenalinu. Na druhou stranu Amandu má jistou. To muži dělají, něco si neustále dokazují, bohužel mi ženy to trpělivě snášíme.“ Svou úvahu zakončí Libi povzdechnutím, jako by mluvila sama za sebe.

Berta k tomu nemá co dodat, tyto strasti nikdy nepoznala. Sleduje, jak Libi se sklenkou v ruce dumá o svém synovi a stoupá po schodišti. Doufá, že ji trochu přibrzdila v ukvapenosti, bylo by načase! Berta má jasno, Libi od rána co přijela, nadělala víc škody než užitku a to máme teprve odpoledne... Odpoledne! Vždyť by málem zapomněla na dnešní seanci! Snad Dean brzy dorazí, aby ho stihla informovat o všem, co se tu událo, ještě než bude hovořit s matkou.

Zvuk vozu, na příjezdové cestě, zaslechne Berta ve chvíli, kdy se vrací od Kathy. Podle kvílicího svistu gum poznává Deana a spěchá mu naproti. Kolikrát už mu vytykala zběsilou jízdu? Nesčetněkrát. Ale tentokrát nabývá jistotu, že o seanci nepřijde. *Alespoň nějaká pozitivní zpráva pro dnešní den.*

„Copak, Berto, něco se stalo?“ zeptá se Dean obávaně, neboť Berta vybíhá z domu jako vítr a chvíli trvá, než nabere dech.

„Deane..., konečně jsi tu...!“

Udivený Dean nechápe její rozrušení: „Co se děje?“

„Od rána tvá matka šílí! Chce s tebou vážně promluvit.“

Zkoušela vyslyšet Jeremiho a ten vzal raději nohy na ramena.“

„Řekl jsem jí, že si promluvíme, ale nerozumím, proč šílí?“

„Kvůli tobě a té tvojí Kathy. Před ní se předvedla také v plné parádě.“

„Co je s Kathy? Co jí máti řekla?“ naléhá Dean.

Berta ho zatáhne do kuchyně. „Je v pořádku, ale představ si, že je vdaná. Možná si to vymyslela, aby měla klid, ale považ, tvá matka na ni vychrlila, že se budeš ženit!“

„To se dalo čekat, použila taktický manévr. Ale Kathy je skutečně vdaná, je to v novinách. Dal jsem si dohromady všechny skutečnosti té noci. Přečti si to.“ A s překvapivým klidem ukáže na titulky v čerstvém výtisku The new Reports .

Berta čte: „Záhadné zmizení Dr. Artura Riwella, ředitele londýnské psychiatrické kliniky! O víkendu zmizel beze stopy. Včera k večeru byl nalezen jeho opuštěný vůz pětasedesát mil od Londýna, ve starém lomu, poblíž Vyroňského lesa. Po Arturu Riwellovi se okamžitě rozjelo pátrání, zatím bezvýsledně. Jeho manželka Kathy se také pohřešuje. Od pátku se neukázala v místě bydliště...“ ani nedočte a vzhledne na Deana. „Co budeš dělat? Snad bys měl...“

„Volat policii? Ne, až co řekne Kathy. Kdyby chtěla, aby se o ní vědělo, požádala by nás, nemyslíš? Bylo už tehdy jasné, že se tam něco stalo a ona nám to jistě poví. Myslím, že potřebuje čas. V žádném případě, to nesmí vědět máti, víš co by ztropila?“

„Nebudu jí o tom říkat, ale je to vážná věc.“

„Já přeci vím, neboj, noviny schovám a nech to na mně.“

„Deane, slib mi, že budeš rozumný. Ona je vdaná a já jsem na tobě poznala, že...“ s pochopením mu hledí do očí, čeká, že se sám vyjádří.

„Co si myslíš, Berto...? Že jsem se do ní...?“

Berta žmoulá cíp zástěry a rozpačitě přikývne.

„No víš, pociťuji v její blízkosti něco zvláštního. Něco k ní cítím, něco na ní je. Sám to neumím popsat.“

Ten výrok: *Něco na ní je...* už dnes jednou Berta slyšela. A když se zamyslí, má takový dojem, že Kathy přinesla do tohoto archaického domu naději, v jakousi změnu k lepšímu, která už je dlouho zapotřebí.

„Chci jen, abys byl opatrný na své city, Deane. A až budeš mluvit s matkou, važ slova! Ale už mám nejvyšší čas, máme ve Stringfordu seanci. Bude se vyvolávat duch jedné významné osobnosti,“ řekne tajuplně. „Drž se chlapče!“ odhodí zástěru, bere plášť a mizí za dveřmi.

Dean slyší, jak startuje svůj malý vůz a odjíždí. Posadí se ke kuchyňskému stolu a řeší dilemma, co udělá jako první. Půjde nejprve za Kathy, nebo za matkou? Rozhodl se, že nejdřív promluví s máti, ať to má za sebou. Potom půjde za Kathy, ale není si jistý, zda jí hned ukáže tu zprávu v novinách, aby ji nevyplašil. Je to vážná věc, jak řekla Berta. Proto nesmí nic uspěchat.

Pln odhodlání obeznámit matku o svém životním rozhodnutí, čeká Dean v pracovně.

Není to velká místnost, zato velmi důležitá. Pamatuje celoživotní vypjaté úsilí mužské části rodu Zewigů, jejich obchodní transakce vedené k udržení panství i plemenného chovu koní, zdary i nezdary při prodeji a nákupu akcií. Tady se po dvě staletí vyvíjel osud Zewingtonu.

Dean se snaží pokračovat ve šlépějích svých předků, ale staré sídlo, kdysi výstavné a velkolepé, je těžké udržet. Pomalu a jistě se začíná rozpadat. Spolu s matkou sice investují nemalé finanční částky do oprav nejen domu, ale i stájí, parku a zahrady, ale stále to nestačí. Financí na opravy není nazbyt a provádí se i s několikaletým odkladem. Podle Deana jsou to nerentabilní investice. Proto také pozítří odjíždí do Londýna, vyjednat prodej Zewingtonu, dokud ještě drží

pohromadě. Původně plánoval, zdržet se tam několik dní, dnes ale ví, že ho to potáhne domů za Kathy. *Zvláštní, nic na tom nemění skutečnost, že je vdaná. Kdepak asi je Artur Riwel?*

Ozve se rázné zaklepání a do pracovny vstoupí Libi, která nikdy nečeká na vyzvání. Zapálí si cigaretu a sedá do křesla, pamatující hlavně lehčí pozadí uživatelů místnosti. Letitý kus nábytku ihned pronikavě zaprotěstuje. Libi odpoví ušklíbnutím a nostalgicky zavzpomíná: „Pamatuji, jak jsem zde sedávala a hleděla na tvého otce, když pracoval, jako by to bylo včera. Měla jsem na tebe tolik otázek a teď nevím, kde začít, synu.“

„Pomohu ti máti, myslím, že máš neopodstatněné obavy. Ta žena se uzdraví a odjede. A jestli si neustále lámeš hlavu, proč je zrovna zde? To už jsme probrali brzy ráno, snad jsem se unáhlil, stačí?“ Nestačí, poznal to na její tváři.

Libi se napřímí. „Nemysli si, že mě jen tak odbudeš. Ta tvá zbloudilá ovečka mě už tolik nezajímá, je prý vdaná, i když kdoví. Teď chci vědět, co je mezi tebou a Amandou.“

Dean vstane od stolu a začne přecházet po místnosti s rukama v kapsách. Nahrála mu na smeč. „Právě o ní chci s tebou mluvit, mimo jiné a je dobře, že sis na to sedla. Víš, s Amandou si poslední dobou nerozumím,“ řekne rozvážně.

„Hádá se čím dál častěji a já už to vzdal. Jsem z toho unavený, chci se s ní rozejít a zrušit to unáhlené zasnoubení,“ ohlédne se na reakci matky, která naň nevěřícně hledí. „Máti, já ji nemiluji, vlastně to vše snáším hlavně kvůli tobě a tady tomu dědictví,“ zoufale rozhodí pažemi.

Oči paní Libi nabyly kamenný výraz. „Deane? Ale to... to přeci ještě nic neznamená, my se s tvým otcem také hádali. Promluvím s ní, všechno bude zas dobré, co když máte jen špatné období? To se přeci stává.“

„Ty mi nerozumíš, já ji ne-mi-lu-jí!“ slabikuje, aby to pochopila. „Už dlouho k Amandě nic necítím, všechno je pryč. Z mé strany jednoznačně.“ Posadí se znovu za stůl a skryje si tvář do dlaní. Ví, že matku ranil. To ticho, které nastalo, se zdá

nekonečné, vnímá jen zvuk hodin a svůj dech.

„Deane,“ vzpomíná se Libi. „Já myslela... doufala jsem, že Zewington tím sňatkem zachráníme, to přeci víš? Domnívala jsem se, že je mezi vámi vše v pořádku, to mi nesmíš zazlívát.“

„Bál jsem se tvých výbušných reakcí, proto ti to říkám až dnes, promiň.“

„Toto je památná místnost, neměla bych zde zvyšovat hlas, ale copak to jde?! Moc dobře víš, že potřebujeme finanční pomoc. Co si sám počneš? Co bude s naším domem?!“

„Který se rozpadá? Prodám ho. Proto jedu do Londýna zařídit vše potřebné a rád bych, abys jela se mnou. Měla by ses také účastnit prodeje, nechci tě nevděčně obejít. Uvidíš, že to tak bude lepší. Já se konečně budu naplno věnovat tomu, co jsem vystudoval a koupím si byt, třeba zrovna v Londýně,“

nadšením se mu rozzáří oči. Pohlédne na skleslou matku – nechal se příliš unést? „Pochop,“ hovoří vlídněji, „chci odsud pryč, žít jinak, věnovat se naplno právu a advokacii. Tys také musela cítit to, co já, odstěhovala ses –,“ na chvíli se odmlčí. „A měl jsem to udělat už dávno.“

„Ano, odstěhovala, ale nikdy by mě nenapadlo, to tu prodat! Je to kus tebe, tvých předků, jejich životy a celá historie rodu Zewigů, jsou navždy ukryty v těchto zdech! Nesmíš to udělat, Deane, už kvůli otci!“

„Otec už tu není, máti. Ty sem přijedeš třikrát do roka, jsem tu sám s Bertou. Oba víme, že finančně na to nestačíme, ale kvůli tomu se přeci nebudu ženit? To po mně nemůžeš chtít. Jednou se ožením, ale ne s Amandou a ne pro peníze. Vtom mám jasno jako i s prodejem. Když se mnou nepojedeš, pojedu sám.“

Libi se prudce napřímí a vyráží ke dveřím: „Já jen doufám, že si to necháš znovu projít hlavou!“ zaburácí. „Panství je psané na tebe a je to tvé rozhodnutí, ale já... Já se s tím nikdy nesmířím!“ a uraženě, s razancí svou vlastní, opouští napjaté ovzduší pracovny.

Dean má v hlavě najednou prázdno. Věděl, že nebude jednoduché ji přesvědčovat. Ale může se volně nadechnout a nic ho netíží. Dokázal to! Dokázal matce říct všechno, co ho dlouho užíralo a kolikrát mu nedalo spát. Konečně je to venku!

Zahledí se otevřeným oknem do zahrady. Slunce už zapadá a jemný vánek mu chladí rozpálené líce. Vzpomene na dívku bez tváře, která se mu zjevovala ve snách, ulehala k němu a on cítil teplo její kůže. Byla pro něj neznámou, ale od té doby, co přivezl Kathy, už se mu neukázala. Snad proto, že tam u Vyloňského lesa ji poznal. Je to ona, našel ji! Řeklo mu to srdce.

xxxxx

Den druhý – menší deprese.

Prolistovala jsem všechny noviny několikrát a nikde zpráva o Riwellovi, o jeho vozu, o mně, zkrátka nic! Potřebuji jistotu, žije - nežije? Jednu už mám. Musím tu zůstat do konce týdne, podle slov doktora, menšího obrýleného čtyřicátníka. Byl značně roztržitý a neustále si otíral čelo a krk kapesníkem. Dostala jsem léky a návod jak je užívat, ale návod jak to tu mám vydržet, mi nedal.

Před chvílí jsem zkusila vstát a jít. Musela jsem se přidržovat nábytku, stále se mi motá hlava. Obešla jsem půl pokoje, což je slušný výkon. Doufám, že se můj stav rychle zlepší a budu schopna odjet domů dříve. Rozhodně nebudu celá bez sebe, když propásnu svatbu Deana Zewiga. A proč bych měla? Neznám ho, ani jeho snoubenku, nikoho tu neznám. A co na tom, že jsem hostem v jeho domě, jak řekla ta upjatá pedantská lady. Cítím se tu spíš jako nežádoucí vetřelec. To způsobila právě ona! Napadá mě, že to tak chtěla a měla to promyšlené, každopádně už za mnou nepřišla a jsem tomu ráda. Třeba si své nevhodné chování uvědomila a má výčitky svědomí. Takové menší fópa.

Párkrát tu byl Dean Zewig, ale jen na skok a ty jeho pohledy, už mi také lezou na nervy. Sjíždí mě pokaždé očima, jako by mě chtěl zhypnotizovat. Kdybych alespoň mohla promluvit, ale při snaze vyslovit se, cítím pokaždé to píchnutí na prsou, až mě zamrazí. A ta má písemná konverzace? Na co se mám stále ptát? Jsem protivná sama sobě a když někdo přijde, raději dělám, že spím, jen abych nemusela vysvětlovat, co se tam tehdy stalo. Víím, že na to Zewig čeká. Já si ale nejsem jistá, zda mu mohu věřit. Jsem zoufalá. *Co si jen počneš, Kathy?*

Uběhl další den.

Berta mi včera přinesla nějaké novodobé knihy a časopisy. Jen letmo jsem je prolistovala a do jedné knihy se na chvíli začetla, ale nemohla jsem se soustředit na děj. Jsem stále myšlenkami u rokle, i když se snažím na to teď nemyslet, alespoň než se uzdravím. Ale nadarmo jsem nestudovala psychologii, abych nevěděla, že to nejhorší co dělám, je právě apatie. Trýzním se tím a dokonce jsem zabředla do činnosti vést podivný dialog sama se sebou. Jako třeba: Dlouho za mnou nikdo nepřišel. – *Jak to, nepřišel? Byl tu doktor a Berta.* – Jo, ten legrační doktor, potí se, funí a neustále uhýbá očima. A Berta? Přinese mi jídlo, prohodí pár slov a zas pádí pryč, obletovat paní Libi. – *Ale nechala ti tu ovesnou kaši a pudink, co ti tak chutná, tak si nestěžuj.* – Ano vím, starají se o mě, ale... – *Ale stále napjatě čekáš z chodby kroky, vrzání schodů, hlasy, cokoli, co by naznačovalo, že někdo přichází, že jo?* – Divíš se? Jsem tu jak poustevník, kde všichni jsou? – *Co si to nalháváš, Kathy, říkáš všichni a myslíš jeho! Proč na něj asi myslíš?* – Nemyslím na něj, to on se vkrádá do mé hlavy, až mám pocit, že se mi rozskočí! – *Mohla bys mu napsat. Třeba právě to, co ho zajímá, co chce slyšet. Nebo to nesvedeš?* – Ne. A už mi dej pokoj!

Dnes je pátek, týden po té události. Ty předchozí tři dny byly neskutečně deprimující, nebyť prášků na spaní, asi bych se brzy pomátla. Do reality mě však vrátila představa, že bych mohla skončit na klinice svého manžela! Děkuji, nechci.

Už je mi o dost lépe, jen ty hlasivky pořád stávkují a také bych se ráda rozběhla do zahrady pod okny. Působí tajuplně, zrovna jako celý dům, který znám pouze z obrazu. Ale poslechnu doktora a budu v posteli. Musím se přeci co nejdříve uzdravit. *Tím, že se cítíš lépe, by sis měla srovnat myšlenky a vyvodit už nějaký závěr, nebo to chceš praktikovat až na policejní stanici?*

Tentokrát svému druhému Já neoponuji, ale musím mu dát zapravdu. Kouknu na hodiny, je půl sedmé večer. Zavřu oči, abych se rozpomněla.

Byl čtvrtek a v tuto dobu jsem se chystala na večírek k Hessům. Manželé Hessovi jsou imigranti z Německa. Zabydleli se v Londýně před deseti lety. Richard Hess je na klinice Riwellův zástupce a jeho pravá ruka. Nadin Hessová nepracuje. Nemusí, jak říká: *Starat se o chod domácnosti, manžela a dva adolescenty, vyjde nastejno jako náročné zaměstnání.*

Já si však myslím, že ten svůj výrok poněkud nadsadila. Už proto, že Hess si přijde na slušné peníze, Nadin si může dovolit hospodyně a jejich čtrnáctiletá dvojčata chodí do nejdražší školy v Londýně. Nadin se především věnuje organizaci večírků a rautů, které se pořádají v jejich luxusním bytě, kde stěny zdobí originály slavných umělců. Konají se tam i tři akce týdně.

Nadin je o sedm let starší než já, plnoštíhlá blondýnka, přátelská a zábavná, co ráda exceluje módními výstřelky. Důvěrné přítelkyně však nejsme, setkáváme se pouze příležitostně. Ale ten úlisný, strojený panák, Hess, mi k ní neseď.

Ten den jsem se těšila hlavně na ni. Dokáže se neuvěřitelně humorným způsobem přenést přes starosti s pubertálními

dvojčaty a neskrývaně s ironií komentuje většinu tvrzení svého muže, což u mě nepřicházelo v úvahu. Hess to kupodivu snáší a občas se snaží o to samé, ale nejde mu to tak. Jeho hlášky jsou spíše trapné.

Přijela jsem k nim taxíkem a Riwell měl dorazit o něco později z kliniky. Nadin mě srdečně přivítala a nabídla mi ze zdvořilosti skotskou. Sobě nalila také a přitukli jsme si. Na mou otázku, kde jsou dvojčata, odpověděla s ležérním klidem, že jim obstarala lístky na koncert jakési divotvorné nadčasové kapely, kde si vybijí své hyperaktivní hormony, v jejich přirozeném prostředí. Zasmála jsem se jejímu šroubovitému výkladu, ale víc jsme probrat nestihly, začali se scházet hosté. Mezi nimi dorazili společně naši manželé. Jeden bez druhého totiž nedal ani ránu. Ten kdo je neznal, mohl by je přirovnat k párku nerozlučných gejšů. Ale takových bylo poskrovnu.

Riwell mě zaregistroval hned ode dveří a přešel krátkým ostrým pohledem od hlavy k patě. Byl očividně nespokojen, neboť jsem neměla tu róbu, kterou mi sám koupil, nýbrž své nejoblíbenější šaty. Jeho nekompromisní výraz značil, že jsem si dovolila moc! Ignorovala jsem ho.

Do té doby jsou mé vzpomínky ještě čerstvé. Přešla jsem od baru ke stolku s občerstvením a zapojila se do řeči s manželi Braunovými. Zhlédla jsem totiž, jak se Riwell ke mně chystá a nestála o jeho připomínky. Stále jsem měla v paměti ráno toho dne, kdy mě násilím přinutil podvolit se mu. Nebyvalo to časté, svůj zvrácený pudový instinkt si chodíval vybíjet na k tomu určená místa, já ho odmítala s připravenými výmluvami. Ale to ráno, měl zřejmě nahromaděno a napětí nevydržel. Bránila jsem se, ale byl silnější než kdy jindy. Před svatbou tak hrubý nebyval. Brali jsme se po krátké měsíční známosti a nestihl se projevit. Tehdy jsem nastoupila u něj na klinice jako recepční. Byl na svůj věk pohledný, sice o patnáct let starší, ale vlivný, oblíbený a velmi milý. Vlk v beránčí houni, jak se brzy ukázalo. Bylo to lákavé, když mně, holce z venkova, nabídl svatbu a bezstarostný život v luxusu a

bohatství. Velkolepé večírky, drahé restaurace v metropoli, úplně jiný život, než na jaký jsem byla zvyklá. Neodolala jsem. Na oplátku jsem postupem dní musela skákat, jak pískal. Ani slovo odporu! Začal být hrubí, podezřívavý a despotický. Nejhorší byly ty vyhrůžky, že mě v případě neposlušnosti bez obav oddělá!

O tom všem jsem sepsala pravdivou výpověď, svou autobiografii. Popisuji v ní vše o ročním soužití s Arturem Riwellem a nechybí ani zmínka o jeho zvrácených sexuálních praktikách. Vesměs věci skryté veřejnosti.

Ale *třešničkou na dortu* jsou zejména jeho neprůhledné obchodní transakce, potažmo doložené důkazy, které jsem svým přičiněním získala. Na psaní jsem měla času dost, Riwell býval často mimo byt. Měl dost nabitý program, pracovní porady, brifinky, schůzky se sponzory a v neposlední řadě kampaň na senátora mu ubírala z času. Účastí na večírcích a rautech v lepších společnostech, pak získával přízeň potencionálních voličů. Ukazoval se v nejlepším světle. Ani zrnka pochyb o jeho skutečné tváři, nečistých praktikách a machinacích s penězi, černými zakázkami a daňovými úniky především na klinice. Nic z toho nemělo vyjít na povrch, ale poněkud se přepočítal, ještě jsem tu byla já!

Sepsala jsem vše, co bude bezesporu zajímat média a veřejnost. Mám v rukávu Eso proti Riwellovi, a to měla být má pomsta.

Ted' jen nevím, zda přežil? A to je dost podstatné. I kdyby, už se k němu nevrátím, k tyranovi, ale odvděčím se mu za ty podlitiny a psychické útrapy, co mi s radostí způsoboval. Už se ho nebojím! *Nebud' si tak jistá, Kathy! Co budeš říkat, až se vrátíš do Londýna, kde jsi celé ty dny byla? Budou tam novináři a budeš také připravena na drsné otázky policie?* Nevím, mám jen své spisy, uloženy v sejfů banky. Pomocí nich se mohu bránit, nic víc.

Znovu se nořím do své paměti. Jedna z mých posledních vzpomínek se ztrácí v ozvěně hlasů, distingovaného smíchu

nějaké ženy, tlumené hudby a cinkotu vidliček o dezertní talířky. Vzpomínám, jak jsem svou sklenku skotské, ze které jsem jen ucucávala, několikrát odložila na baru. Někdo mi musel přidat *k dobru* cosi nekalého do pití, což mělo za následek mou náhlou indispozici, tak zvané *okno*. Jinak si to nedovedu vysvětlit. Ale kdo? Riwell to být nemohl, stále jsem ho měla na očích, všimla bych si ho. Nadin se věnovala hostům ve vedlejší místnosti a je nesmysl ji podezírat. Pila ze stejné lahve jako já.

Napínám svou paměť, ale bezvysledně. Vybavuji si až čísi ruku, která mě postrkuje na zadní sedačku v autě. Slyším hlasy – Riwella a Hesse, ale nerozumím, co říkají. Pamatuji ještě bouchnutí dveří a prudké cuknutí vozu při rozjezdu. Když jsem pak přicházela k sobě, ukrutně mě bolela hlava, krk se mi svíral pachutí alkoholu a celé tělo jsem měla ztuhlé. Zahlédla jsem obrys hlavy za volantem, byl to Riwell!

Jen on a já. Nechápala jsem, co se stalo, kam jedeme a proč je mi tak zle. Projížděli jsme serpentiny, z jedné strany skály, z druhé příkrý sráz. Všiml si, že jsem vzhůru, vrhl na mě letmý chladný pohled a dál se věnoval řízení.

„To si neměla dělat, má milovaná Kathy,“ řekl s klidem. „Takhle se mi odvděčit!“ odmlčel se a když se pak znovu otočil, jeho pohled byl děsivý až vražedný! Nevěděla jsem v tu chvíli, o čem mluví, jen stále opakoval: „To si neměla, mě nezničíš, ty huso... Rozumíš?!“ Byl jak ti blázní z jeho kliniky, jako by sám zešílel.

„Cos to se mnou provedl? A kam to jedeš?“ vysoukala jsem ze sebe.

„To už se nedozvíš!“ křikl a zasmál se podivně křečovitým způsobem, až mě zamrazilo. Sjel na lesní cestu a tam prudce zabrzdil mezi hromadou kamení. Z každé strany se tyčila skála. Bylo už k večeru, zapadalo slunce.

Vytáhl mě z vozu a natlačil na kapotu se slovy: „Ale ještě si to s tebou naposledy rozdám!“

Celá vyděšená jsem držela, když mi vykasal šaty. Měl v plánu

pokračovat, ale naráz se mi vrátila ztracená síla. Loket jsem vymrštila k jeho šklebícímu se obličejí a praštila ho do nosu. Byl to silný úder, po kterém se mu spustila krev. Nato jsem ho vší silou nabrala kolenem do patřičných míst. „Ty grázle!“ křikla jsem. Bolestí zasténal a já měla volnou cestu. Rozeběhla jsem se do skal. Nohy mě však neposlouchaly, upadla jsem. Zvedl mě a vlekl za paži k rokli. Až teď si uvědomuji, že šel najisto.

Kousek od útesu jsem upadla znovu a přitom uchopila do dlaně kámen. Měla jsem strach, bylo jasné, že nezamýšlím nic dobrého. Myslela jsem na jediné – zabít ho, utlouct, cokoli, aby už nežil a zachránit si tak holý život. Pokusila jsem se vztyčit a praštit ho tím šutrem, ale popruh kabelky, kterou jsem měla přes rameno kolem krku, se zasekl o jakousi železnou traversu a já bleskem vyvlékla hlavu, jinak bych se uškrtla. Nevšiml si toho a to byl ten osudový okamžik, který mi zachránil život!

Napřáhla jsem ruku s mou jedinou zbraní – otočil se, lekl se, chytil ten volný popruh a chtěl mě vší silou, jeho pomocí, strhnout před sebe. Stihla jsem ho ještě udeřit. Zasténal. Kabelku jsem včas pustila a on zmizel i s ní v útrobách skal. Stále to mám před očima, jak scénu z děsivého filmu.

Budu muset vše, co si pamatuji z večírku a nadcházejícího dne zaznamenat, než se mé dosud živé vzpomínky vytratí.

Ano, napíšu doznání!

V pokoji se zatím zešeřilo. Venku se zvedá vítr, zavál otevřeným oknem a já nasaji vůni blížící se bouře. Nezajištěná okenice vší silou prudce naráží do okenního rámu. Rozsvěcím lampu na stolku a pokoj hned získává úplně jiný vzhled. Částečně osvětlený nábytek vrhá ponuré stíny a polovinu pokoje zahaluje tma. Opakované rány a vrzání okenice tomu všemu dodávají hororový efekt. Navíc je v celém domě ticho jak v hrobě, což na klidu nepřidá. Připadám si jako v Transylvánii, chybí už jen hrabě Drákula.

Chystám se slézt z postele a udělat přítrž tomu běsnění zvenčí, když vtom slyším zprvu tlumené a po chvíli už jasně zřetelné kroky blížící se k mým dveřím. Víím, kdo to je, už ho poznám, přesto sedím na posteli celá napnutá. Zaklepe, aby upozornil, že vejde a já sleduji kliku jak se zvolna otáčí. Pootevřenými dveřmi do pokoje pronikne pás chodbového světla, ve kterém se zjeví silueta Deana Zewiga. *Žádný hrabě, ale lord. Jako bys ho přivolala?* Ozve se další rána do okna. Ohlédnu se tím směrem. Reaguje na můj pohled a okenici zavře. Přisune židli k mé posteli, usadí se a zrakem přejede štos novin na stolku.

„Vidím, že stále hledáte něco v tisku,“ praví.

Mé holé nohy visící z postele, se právě nervózně rozkývaly v nejasném rytmu, namísto odpovědi.

Pousměje se tomu. „Snad se nebojíte? Tady nestraší, alespoň o tom nevím.“

Světlo lampy mu dopadá přímo na tvář. Dnes je hladce oholen a tím spíš na šestatřicet nevypadá, jak mi prozradila Berta. Všiml si, že si ho prohlížím. Uhnu očima a zalezu pod deku.

„Kathy, rád bych se konečně dozvěděl, co se vám před týdnem přihodilo,“ řekne napjatě a významně mi pohlédne do očí. Dalo by se říct, až uhrančivě.

Kdybych nevěděla, že se bude ženit, řekla bych, že je to lačný pohled žádostivce a ta má příhoda je jen záminka, proč přišel. Ale co si mám myslet, když víím, že je zasnoubený a svatba na spadnutí?

„Musíte mi věřit, rád vám pomohu,“ nevzdává to, „neměla byste si to nechávat pro sebe. Přišel jsem vám říct, že pozítří odjíždím do Londýna a doufám, že i s matkou. Zůstanete tu s Bertou. Já se pokusím vrátit do tří dnů.“

Zdůraznil slovo Londýn, proč asi? Že by něco věděl? A když si představím, že budeme v domě samy dvě, pojímá mě hrůza a musím vypadat ještě vyděšeněji.

„Kathy, opravdu se nemáte čeho bát,“ snaží se mě uklidnit.

„V celém domě je zaveden bezpečnostní systém, který je napojen na policejní stanici ve Stringfordu. A okolí domu střeží Jonatan a Fred, se smečkou krvelačných bestií!“ naštěstí jen žertuje, protože hned vtipně napodobí gesto, kterým se straší zlobivé děti – ruku jako pařát přiblíží k mému obličejí. Mě to vtipné nepřipadá, za to jemu ano, neubrání se smíchu. „Nebojte, naši psi jsou nebezpeční jen pro nezvané hosty,“ dodá.

Myslím na to, co řekl. Kdo je Jonatan a Fred? Berta se o nich nezmínila. Jak by taky mohla, vždyť na mě nemá čas.

„Teď ale vážně,“ pokračuje, „kdybyste mi snad něco chtěla říct, napsat, svěřit se – přijďte, mám ložnici na konci chodby.“

Jako by blýskl očima? No to je vrchol! *Uklidni se, třeba to byl odraz světla?* Třeba, ale já jsem na rozpacích, co ty jeho nažhavené pohledy? Takto se nechová budoucí ženich.

Ledaže to jeho matka řekla schválně. Jasně, bojí se o svého synáčka. Vždyť se ani nechystají svatební přípravy? Dům má být vzhůru nohama, jak tvrdila a přitom je tu podezřelý klid.

Možná to teprve přijde a nebo všichni ví, kdo jsem a hrají hru. Na druhou stranu, jsem mu vděčná za záchranu života, o tom není pochyb.

„Tak zítra,“ loučí se, „dobrou noc, Kathy a nemějte strach, na Zewingtonu jste v bezpečí a v dobrých rukou.“

To od něj slyším pokaždé, když odchází. Začínám mít pocit, jako by tento dům byl jeden velký trezor. Jen abych nemusela hledat heslo či kód, jak se z něj dostat!

II.

Nespokojenost nutí člověka hledat uspokojení.

Dean si dnes přivstal, má dobrou náladu a velký hlad.

„Dobré ráno, Berto! Jak se mají duchové?“ zažertuje ve dveřích kuchyně.

Přesto, že je to pro ni vážné téma a on sám je v tomto směru skeptik, si popichování neodpustí. Líbí se mu, jak se pokaždé durdí a občas spolu z legrace vedou spory o reálnosti spiritistických seancí a okultismu vůbec. Ale dnes se Berta mračí a na jeho *podání*, neodpovídá vtipným úderem k rozehrání setu jako jindy.

„Dobré, Deane,“ odpoví odměřeně. „Jen si nedělej legraci, raději se pochlub, co jsi provedl matce. Žádala jsem tě, abys před ní uvážil slova a ne, abys na ni vychrlil vše, co ti na mysli přijde,“ s razancí přeseke zelnou hlávku napůl, nalije dva hrnky kávy, přidá mléko a jeden staví před Deana.

„Co jsem provedl? Nic zvláštního. Snad jen, že jsem řekl to, co jsem měl říct už dávno,“ usrkne kávu a poněkud nechápavě se zatváří. „Co je s ní?“

„Leží v posteli s obkladem na čele a stále dokola opakuje, jaký si nevďěčný syn! Hodláš prý rozprodat panství a s Amandou se odmítáš oženit.“

„Vidíš, tak už víš, co jsem provedl. Ale věř mi, neřekl jsem nic bez uvážení. Zítra jedu do Londýna, vyjednat podmínky prodeje Zewingtonu. Jsem rozhodnutý a ona s tím už nic nezmůže. Doposud byla zvyklá, že jí nikdo neodporoval. Zatím není nic jisté, proto jsem to neřekl ani tobě, ale dlouho jsem se na to připravoval. Jiné řešení než prodej není a svatbu neberu.“

„No jo, Deane, jenže si nemusel na ni vybafnout všechno najednou, buďme rádi, že to s ní nedopadlo hůř!“ vztyčeným prstem dá Berta najevo důležitost toho, co právě řekla. „Jen si vzpomeň, jak s ní zamávalo tvé hrdinství před sedmi lety!“

„Sama víš, jaká je. Byl to jen hysterický záchvat, naštěstí. Máti je hypochondr, přesvědčila i doktory v nemocnici, že je na umření. Proto si ji tam nechali na pozorování. Teď mi to neustále připomíná.“

„Měla o tebe strach a já také. Vrhli ses bezhlavě do toho

hořícího pekla. Ve mně byla malá dušička a co teprve její pocity jako matky. Nediv se.“

„Jenomže ty chápeš, že jsem tam nemohl ty koně nechat uhořet. Ona ne. Víš co, klidně za ní půjdu, omluvím se, ale ze svého rozhodnutí nemohu ustoupit, ať se jedná o panství, nebo o Amandu. V obojím mám jasno.“ Prohlásí Dean jednoznačně a zakousne se s chutí do koblíhy.

„Jak myslíš, ale zlobí se na tebe. Proč jsi vůbec matce volal, aby přijela? Myslela jsem, že to bylo její rozhodnutí, navštívit zas po čtvrt roce Zewington?“

„Proč proč, jelikož chci, aby se mnou odjela do Londýna a mohla se účastnit všeho kolem prodeje. Ale ona mi neustále spílá a zahrnuje mě výčitkami. Nakonec odjedu sám.“

„Chápu tě, chlapče, je toho tady na tebe moc. Jen nevím, co se mnou bude, až se Zewington prodá.“

„Ale Berto, neumím si sám vyprat ani uvařit, co bych si bez tebe počal? A jako každý správně vytížený advokát budu hospodyní potřebovat, nemyslíš?“

„No, sice si mě potěšil, ale stejně si nedovedu představit, že se odsud někdy odstěhuji,“ povzdychne a rozhlédne se kolem.

„Vidím, že už jsi pevně rozhodnut. S Amandou také?“

„O ní teď mluvit nechci, to mě teprve čeká,“ odpoví Dean vyhýbavě. „To teprve nebude jednoduché.“

Berta sleduje jeho tvář, která naráz změnila výraz rozjařenosti ve sklíčenost.

„Napiš jí dopis, krátký a stručný,“ navrhne. „Ze slušnosti, by měla odpovědět.“

Nerada ho vidí utrápeného, což bylo v posledních měsících časté. Ale ode dne, kdy se Kathryn zdravotní stav zlepšil, Dean, jako by ožil s ní. Berta má však obavy, že ho ta euforie zamilovanosti srazí příliš brzy k zemi. Kathy je velice milá, to ano, ale vdaná a manžel se jí záhadně vypařil.

„Byl si včera za Kathy? Řekl si jí o té zprávě z novin?“

„Byl, ale až po další diskusi s máti. Spíš by se hodilo říct, po její mentorské přednášce. Kathy jsem to zatím neukázal, ale

připravil jsem ji na můj odjezd. Pravda, trochu se zarazila, když jsem zdůraznil slovo Londýn, ale snad mi dnes sama poví...“

„Co se stalo u Vyloňského lesa?“

„V to doufám, Berto. Také jsem čekal, jestli navrhne, abych ji vzal s sebou. Myslím, že teď už by cestu vydržela, ale neřekla nic. Nezdá se, že by ji to táhlo domů.“

„To ty nemůžeš posuzovat. Zkrátka se na cestu ještě necítí. Myšlenkové pochody jsou mezi muži a ženami dost rozdílné.“

„Připouštím, ale ty noviny jí ukázat musím, jdu za ní! Myslíš, že je vzhůru?“ zvedne se prudce ze židle a nedočkavě přešlápne.

„Deane, co to do tebe vjelo? Počkej přeci! – Brzy ráno jsem jí nesla koblihy a žádala mě o papíry na psaní. Asi se chystá něco sdělit. Teď bys jí neměl rušit. Vidiš, zapomněla bych,“ plácne se do čela. „Chtěla umýt vlasy.“

„Tak dobře, počkám. Půjdu obhlédnout stáje, dnes budou odvážet Lucifera. Je možné, že se v Londýně zdržím a přivezou ho zpět zrovna, když tu nebudu. Dohlédneš pak na to?“

„Zajisté, Deane, spolehni se. Sama jsem zvědavá, jestli se to povede a Lucifer stvoří svého dalšího potomka.“

„Pevně v to doufám, už je týden pěkně neklidný, jako by tušil, že pojede za nevěstou!“ zarazí se však, vždyť on je také neklidný, před chvílí se div nepřerazil, když byla řeč o Kathy. Uvědomí si tu souvislost i to, že sám sebe právě přirovnal ke koni. Pohlédne na Bertu – hbitě zkušenou rukou krájí zeleninu. Je myšlenkami jinde, jinak by jeho výrok ihned komentovala. Dean ví, že to pro Bertu nebude lehké, opustit Zewington, ale postará se o ni tak, jako by se postaral o matku. Zvedá se k odchodu již klidněji. „A kdy myslíš, že bych měl jít znovu za máti? Vážně bych rád, aby se mnou zítra odjela.“

„Zkusím ji na tebe připravit a pak ti řeknu. Možná přestane trucovat a přijde sama?“

„Tomu nevěřím, to spíš pokvetou hrábě. Ale jsi poklad, co bych si bez tebe počal?“ políbí ji na tvář. Cítí, že dnes bude mít šťastný den.

XXXXX

Je mi opět o něco lépe, ale ten včerejší večer mi vážně nahnal strach. V té bouřkové atmosféře, bylo všechno jiné. Usnula jsem při světle lampy a zásluhou prášku na spaní, relativně v klidu.

Dnešní ráno je úžasné, hřejivé slunce se mi vkradlo do postele, hned co Berta otevřela okenice a zabydlelo se všude, spolu s vůní čerstvých koblížků a čaje. Včera jsem se rozhodla, že budu psát. Sepíšu si vše podstatné, co si pamatuji z večírku u Hessů a potom... sevře se mi hrdlo, když opět pomyslím na tu morbidní scénu u rokle... Zvládnou to?

„Seber se Kathy, budeš potřebovat svou obhajobu, až na to přijde.“ Páni! Já hovořím! Můj hlas je trochu zastřený, ale slyším se a necítím bolest. „Jmenuji se Kathy Riwelllová... Jmenuji se Kathy Riwelllová...“ opakuji si své jméno několikrát.

Vchází Berta. Usmějí se, jak nejlépe dovedu. Brzy ráno jsem ji žádala písemně o papíry a teď už mohu mluvit, ale ona to ještě neví.

„Kathy, nesu vám další papíry od Deana z pracovny. Jak se dnes cítíte? Už nejste takbledá...? Hm, dnes vypadáte o hodně lépe,“ usoudí poté, co si mě zkoumavě prohlédne ze všech stran.

„Děkuji, Berto, za lichotku, za papíry, za všechno!“ vychrlím na ni, až překvapením nadskočí a já z toho mám legraci. „Berto, už mohu mluvit, mohu se i smát! To pan doktor a jeho léky mi pomohly.“

„No to je skvělé, Kathy, ten Jeremi je snad kouzelník?“

„Ano, je odborník na svém místě, jen kdyby nebyl tak roztržitý. Někdy působí až komicky.“

Berta se uchechtne. „Roztržitý? To tedy jo, je tak trochu

podivín. Naposledy utekl paní Zewigové od oběda. Na to jak je při těle, byl ve vteřině pryč. Vlastně se mu nedivím, bál se jejích otázek.“

Napadá mě, že před ní asi utíká každý.

Procházím se po pokoji, abych Bertě předvedla svou jistou chůzi, ale při pohledu na svůj odraz v zrcadle sebou trhnu, jsem to vůbec já? Nepoznávám se, pohublá postava s odřenou kůží a ty zplihlé vlasy? Tomu říkám horor! Berta tvrdí, že vypadám lépe, jak jsem asi vypadala, když mě Zewig přivezl? Vždyť on zase přijde a takhle zanedbanou mě už vidět nemusí. Připomínám Bertě, že potřebuji umýt vlasy a dodám nazlobeně, že se v zrcadle nemohu ani vidět!

„Bouchla jste se snad do hlavy? Co to povídáte? Sluší vám to i v té mojí noční košili, to mi věřte. Když je žena mladá a krásná, neměla by se podceňovat. A s těmi vlasy hned něco vyvedeme.“

Lichotí mi a ráda bych jí věřila, ale vidím co vidím.

Berta usoudila, že na tak dlouhé a husté vlasy, jaké má Kathy, je potřeba speciální šampon, právě ten, co zahlédla v koupelně paní Libi. Namíří si to tedy k ní do pokoje.

„Dobré ráno, to dnes zase nebudete vstávat? Venku je krásně, měla byste jít na vzduch,“ spustí při pohledu na Libi, zchvácenou v posteli už druhý den.

„Ach Berto, vždyť víš, jak mi je, nemohu se z toho všeho stále vzpamatovat. Můj jediný syn a je tak vzpurný!“

„Nemáte pravdu,“ troufne si Berta oponovat. „Vždy dělal to, co se po něm chtělo, to nemůžete popřít. Je to hodný syn, váží si vás a to mi věřte, že vás jako matku miluje!“ Teď si připadá jak kazatel na kůru. Odvahu jí dodal fakt, že se musí Deana zastat.

Libi na ni nechápavě pohlédne. „Tak proč mi to dělá? Ty si myslíš totéž, že prodat Zewington, je jediná možnost, aby se osvobodil, jak sám říká?“

„Nadšená z toho nejsem, je to taky můj domov,“ opáčí Berta

a podá Libi vyždímaný obklad. „Ale Dean má život před sebou a rád by si ho zařídil po svém. Chce se věnovat právu, měl by dostat šanci, paní Libi. Konečně se chce osamostatnit, měla byste být ráda.“

„Ráda? A co Amanda, vtom se ho budeš také zastávat? Co si o nás teď její rodina pomyslí. Domnívala jsem se, že ji miluje. To si nemohl vzpomenout před zasnubami? Já to nepřežiju, to bude ostuda!“

„Copak měl šanci se vyjádřit? Odhodlal se až teď a lepší, než kdyby bylo už po svatbě.“

„No, to by byla má smrt!“ konstatuje Libi a těžce se zvedá z postele. „Přeci jen půjdu do zahrady, potřebuji čerstvý vzduch. Jen nechápu, Berto, jak si to Dean představuje. Myslí si, že je to hračka, prodat tak velké panství. Neví, co takový prodej obnáší. Já to zažila v Itálii, vím o čem mluvím.“

Berta zase ví, že přišla její chvíle. „No právě, už proto byste měla odjet s ním, máte bohaté zkušenosti. A on měl odvahu, že vám to vůbec řekl. Potřebuje vás.“ Ledabyly začne otírat prach na knihovně, i když tam žádný není a napjatě čeká, co Libi odpoví.

„Byl to pro mě šok, Berto. Nejdřív jsem myslela, že mám přijet kvůli té Kathy. Ale pravý důvod, je má účast u vyjednávání prodeje. Dobře si to vymyslel, jen co je pravda.“

„Křivdíte mu. Chtěl s vámi o tom všem mluvit otevřeně z očí do očí a ne na dálku. Měla byste ho v klidu vyslechnout, ale vy ho nenecháte nikdy domluvit.“

„Bože, Berto, není s ním kloudná řeč! Jak si něco umane,“ zamlouvá Libi nárazku na svou unáhlenost. Ano, málokdy ho vyslechne do konce. Pokaždé ji rozhorlí, že se tak vzpírá a tvrdošíjně si bazíruje na svém. Ale přeci jen jí svítla naděje, že když s ním odjede, možná se jí podaří ho cestou ještě přesvědčit a ten nesmyslný prodej zastavit!

„Víš co, Berto, já s ním do Londýna pojezu, ale řeknu mu to sama, kde vůbec je? Snad ne u té...“

Berta si oddychne. „Ale kdeže, nemá čas vysedávat u Kathy.

Odešel do stájí, dnes odvážejí Lucifera.“

„Ach tak, půjdu se tam podívat. A co ta Kathy, jak je jí?“

„Mnohem lépe, uzdravuje se rychleji, než se očekávalo.

Dokonce se jí vrátil hlas.“

„No výborně. Víš co, vyříd', že bych s ní dnes ráda povečeřela.“

Libi si zároveň uvědomuje, že tentokrát k ní bude muset být milá, aby se dozvěděla co nejvíc. Je si stoprocentně jistá, že Deana pobláznila a s tím že souvisí i všechno ostatní.

Mám již popsané dvě strany. Napínám své mozkové závitky, abych si vzpomněla na cokoli důležitého, zejména z večírku u Hessů. Na sebemenší maličkost, která mi utkvěla v paměti. A taky že utkvěla!

V jednu chvíli jsem totiž ucítila nezaměnitelný kořeněný parfém Richarda Hesse, když jsem byla zabrána do hovoru s manželi Braunovými. Musel být blízko, odér byl dost silný. Na baru jsem přitom měla odloženu sklenku skotské, která se mi stala osudnou. Je možné, že by v tom měl prsty? Zkousím si vybavit, kde byl Riwell. Naposledy jsem ho zahlédla ve vedlejší místnosti, při rozhovoru s Nadin a pak, až při těžkém probuzení v autě.

Vchází Berta. „Táák, už jsem tady!“ hlásí jak z ampliínu na nádraží. V ruce vítězně třímá lahvičku šampónu.

Tím jak se přihnala, narušila sled mých myšlenek. Ale sama jsem to mytí vlasů chtěla, tak vzhůru do toho.

„Abych nezapomněla,“ pokračuje Berta v koupelně, „paní Libi, by dnes s vámi ráda povečeřela, cítíte se na to...?“

Vyznělo to pochybovačně. Tuší snad mé antipatie k té dámě?

„Abych pravdu řekla, nevím, co mi navrhuje?“

„To za vás rozhodnout nemohu, ale mohu třeba vyřídít, že se necítíte dobře.“

Vděčně přikývnu, nestojím o další neurotickou konfrontaci s Libi Zewigovou.

„Ostatně po tom minulém zážitku, bych se vám ani nedivila.

Libi umí být, aniž si to uvědomí, značně nepříjemná,“ zhodnotí Berta sporadicky její minulý výstup.

„To je taková stále, tak puritánsky odměřená? Pamatujete na ten tón, když mluvila o svatbě svého syna?“

Berta sáhne po sprše, aby opláchla hustou pěnu z vlasů, vzniklou vytrvalým masírováním mé hlavy. „Nebývala taková. Když zemřel lord Zewig, všechny povinnosti zůstaly ležet na ní, celé panství a starosti s tím spojené. Dean ještě studoval a ona byla přesvědčena, že musí převzít i tu přísnost za manžela, aby Zewington fungoval. V té době jsme se sblížily víc, jinak to ani nešlo. A od té doby mi dovolí mluvit do rodinných záležitostí. Někdy na mě i dá.“

„Tak to už patříte do rodiny,“ usoudím a slastně si užívám koupel vlasů.

„Jo, dá se to tak říct. Víte, ona paní Libi je původem Italka a tak má ten jižanský temperament v krvi, to už jí nikdo neodpáře. Kolikrát se zbytečně a unáhleně rozčílí a pak ji to mrzí. Za ta léta už ji znám jak své boty.“

„Já bych jen nerada byla ten hromosvod,“ poznamenám.

„To vám věřím, Kathy, ale už se stalo, ocitla jste se tu zrovna v nevhodné chvíli. Paní Libi má teď nečekané starosti se synem,“ povzdychne, jako by se to týkalo jí samotné. Nebudu se vyptávat, nesluší se to. Jen si říkám, jaké asi můžou být starosti s Deanem Zewigem?

Když Berta opustí můj pokoj, chystám se pokračovat ve psaní. Uvelebují se znovu na lůžku do tureckého sedu, sundám z hlavy ručníkový turban a rozprostřu své vlasy přes pelest postele, aby uschly.

Snažím se soustředit, ale pořád se mi vtírá myšlenka, jestli snad ty nečekané starosti paní Zewigové, nejsou způsobeny mou přítomností zde. Mohla jsem se přeci jen Bertu zeptat, abych měla klid. A nebo taky neměla.

Je něco před čtvrtou a Dean končí s přípravami na zítřejší cestu. Konečně se může vydat za Kathy. Oběd s máti má také za sebou. Byl překvapen její náhlou vyrovnaností, dokonce se přišla podívat do stájí. Zprvu se vyděsil a obával se pokračování výtek, ale zbytečně. Nepadlo ani slovo o nevděku, svatbě či Deanovo předcích, kteří se budou obracet v hrobě, až prodá Zewington. Jen u oběda se dala slyšet, že ji sice těší, když ji chce mít sebou v Londýně, ale netěší ji, proč tam jedou! Bylo to jasné a stručné. Snad, aby nezapomněl.

Je zřejmé, že ta změna matčina chování je práce Berty. Opravdu neví, co by si bez ní počal. Jak se jí to podařilo? Zeptá se, až bude vhodná chvíle. U oběda to nebylo možné. Berta na něj pouze šibalsky mrkla, když mu servírovala na talíř porci skopového.

Dean potřebuje také pomoci s tím dopisem, sám to dohromady nedá. Netroufá si ani říct Amandě přímo do očí, že se s ní rozchází. Na to je asi příliš zbabělí. Ale Berta mu pomůže. Vždy byla první, komu se svěřoval se svými starostmi a neduhy. Ostatně tak činí dodnes. Zamyslí se, cítí k ní větší pouto než k matce? Každopádně je to pouto vstřícnější.

V hale zkontroluje krátce svůj zevnějšek, ve vysokém zrcadle a s výtiskem The New Reports se vydá za Kathy. Jakmile vstoupí k ní do pokoje, oslní ho slunce tak, že zůstává zkoprněle stát. A při pohledu na ni, zcela zapomíná, proč vlastně přišel.

Kathy sedí na posteli, chráněna před slunečními paprsky závěsem a vzhledne k němu. Dean se nemůže vynadívát na její oči, ústa a nazlátlé vlasy. Cítí, jak mu bije srdce o sto šest a svírá se mu hrdlo. Takový pocit nikdy nezažil – je to touha?

Ve dveřích stojí Dean Zewig a hledí na mě. Ne, on nehledí, on ztuhle zírá! Po chvíli, si rozpačitě prohrábne skráně a zrovna jako včera večer, přisedne k mé posteli.

Jelikož mlčí, spustím jako první: „Dobrý den, daří se mi o mnoho lépe, jak slyšíte. Na to jste se přišel zeptat také, že ano?“

Vzpamatuje se: „To mě těší, Kathy, že slyším váš hlas.“

Teď zas, jako by posmutněl. Nakloním se k němu. „Co je vám, pane Zewigu? Není vám dobře?“ Nevím proč, ale dnes se chová jinak, než včera. To byl sebejistý, vtipkoval a smál se. Vzpomenu na Berty slova o starostech paní Zewigové se synem. Že by nečekané komplikace se svatbou?

„Jsem vážně rád, že se váš stav zlepšuje, ale mám-li být upřímný, nechci, abyste odjela,“ jeho hlas je vážný i něžný zároveň. Uhne však pohledem, zdá se, že ho samotného zaskočilo, co právě řekl.

Nechápavě zavrtím hlavou. „Nerozumím vám, nikam neodjíždím, ale vy odjíždíte.“

„To máte pravdu, s matkou do Londýna. Jen bych vás tu rád našel, až se vrátím, tak to bylo myšleno. Protože, kdybyste odjela a já vás už neměl nikdy vidět... Zkrátka, bych nemohl žít s pocitem, že jsem pro vás neudělal dost.“

Naše pohledy se na pár sekund střetnou. Můj překvapený – jeho pronikavý, víc jak kdy jindy. Uvádí mě do rozpaků.

„Já myslela, že jste tu hlavně kvůli té páteční noci?“ snažím se to zamluvit.

„Ano, to také, ale nechci na vás tlačit.“

Musíš s pravdou ven, Kathy, uleví se ti. Tys ho přeci nezabila! Ano, už to v sobě nemohu držet, užírám mě to.

Odhodlám se: „Víte, sepsala jsem své vzpomínky. Vše co předcházelo té chvíli, než jste mě našel. To proto, abych se jednou snadněji obhájila.“

„Teď vám zase nerozumím já, předčím se chcete obhajovat? Co se stalo ve Vylonšském lese?“

„Stalo se tam něco... Něco, na co nikdy nezapomenu.“

Položí mi k rukám jakési noviny. Nejdříve nechápu, než si všimnu titulku se jménem Artur Riwel a jedním dechem čtu článek, umístěný jak jinak než na titulní straně.

„Jedná se o vás, Kathy, že ano?“

„Ano,“ přisvědčím. Uvědomím si, že s objevením vozu jsem přeci počítala, ale s neobjevením Riwella? Podivné. „On byl můj manžel,“ dodám, i když nemusím. Je to pochopitelné.

„Byl?“ zarazí se. „A kde je teď?“

„Někde tam dole, na dně rokle, tedy nejspíš, ale spadl tam sám, já se jen bránila. Byl to pokrytec a lump!“ A je to venku. Najednou se cítím lehčí jako balón, který se zbavil zátěže.

„Dobrá, Kathy, klid. Máte namysli Vyrožskou roklinu, nedaleko lomu? Celá ta oblast je už léta uzavřená, je tam zákaz vstupu, kvůli sesuvu půdy.“

„To nevím, neznám to tam, ale nějaký lom tam byl. A patrně to území, i přes zákazy, přitahuje, když byl objeven jeho vůz.“

„To máte pravdu, zákazy upoutávají pozornost zvědavců. Chybí tam varování s výčtem nebezpečí, která hrozí. Myslím, že by si každý rozmyslel, porušovat je.“

„Jako třeba, kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá,“ napadá mě v souvislosti s roklí.

On sice nechápe, co tím naznačuji, ale já jsem rozhodnutá: „Pane Zewigu, vděčím vám za svou záchranu, přečtete si tohle. Tam je odpověď na vaše otázky,“ podám mu své spisy.

„Mohu si to přečíst u sebe? Ve vaší přítomnosti se dnes nemohu nějak soustředit.“

Ten výrok mě zaujal. Mohla bych se dožadovat vysvětlení, navázali bychom delší konverzaci, ale už teď cítím, jak mi hoří tváře. Jako by svůj neklid přenesl na mě. Přeji si, aby už odešel a proto souhlasím. Musí mi však slíbit, že to nikomu neukáže.

Má obezřetnost ho přeci jen pobavila. „Přisahám!“ dušuje se. „O tom článku ví jen Berta. Máti ty noviny neviděla a Berta si to nechá pro sebe.“ Netrpělivě odchází, jistě zvědav, co se dozví.

Pravdou je, že bych se cítila ještě hůř, kdyby to pročítal přede mnou.

Dnes v její blízkosti nebyl ve své kůži. To vnitřní pnutí těla způsobilo, že mozek stávkoval a on plácal, co mu na jazyk přišlo. To není dobré, pomyslí si, od zítřka mi začnou důležité povinnosti, neměl bych se nechat unášet city. Bude se rozhodovat o osudu Zewingtonu.

Kathy sepsala svůj příběh jasně a věrohodně. Četl ho dvakrát a pokoušel se vžít do jejích pocitů. Zdá se mu až neuvěřitelné, že tak křehká žena si musela prožít takové peklo, kdy jí šlo o život.

Napadá ho, jak všechny ty náhody pátečního večera na sebe navazují. Kdyby se ten večer po hádce s Amandou nerozhodl odjet, našel by Kathy u silnice někdo jiný a třeba už by bylo pozdě! Je to osud, jak jedno náhlé rozhodnutí změnilo sled událostí, které byly dány a rázem i život mnoha lidí kolem. U něj to náhlé rozhodnutí bylo a teď už ví, že osudné. Hned jak se vrátí z Londýna, skončí to s Amandou. Ale teď by měl promyslet, jak pomoci Kathy – Amanda počká.

Dnes, ani v předešlých dnech, žádnou novou zprávu v tisku nenalezl. Kdyby tělo Artura Rivella našli, jistě by o tom zmínka byla a velký titulěk. Podle všeho a jak Kathy popsala tu dramatickou scénu, skončil v rokli. Nemá důvod jí nevěřit.

Chtěl ještě s matkou probrat pár věcí k zítřku, ale na to bude dost času po cestě a v hotelu. Vyloňská oblast je od Zewingtonu vzdálena necelých deset mil, uvažuje, zajede se tam podívat, pokusí se něco zjistit a za chvíli bude zpátky. Ví, že by mu to nedalo spát a tím spíš, když zítra odjíždí a neví s určitostí, kdy se vrátí.

Kathy už spala, když jí chtěl vrátit spisy, odnesl je tedy zpět do svého pokoje a nenápadně se vytratil z domu. Ještě před tím však napsal pro Bertu krátkou zprávu a nechal ji na tajném místě, jak to dělává již léta.

Stálo tam: *Jel jsem do Stringfordu, ty noviny jsem Kathy ukázal. Potvrdila, že se jedná skutečně o ni a jejího manžela.*

A odjel cestou, která vede kolem Vyloňského lesa.

XXXXX

K večeru, pár minut po šesté se probudím, zpocená hrůzou z děsivého snu.

Co měl znamenat?

Byla jsem v tom lomu. Konal se tam večírek za bílého dne se spoustou podivných osob. Neznámé postavy, které vypadaly jako přízraky, měly tváře zahalené mlžným závojem. Jejich hlasy a smích zněly ozvěnou a já se mezi nimi proplétala ve svých rozedraných šatech. Byla mi zima a celá jsem se třásla. Zhlédla jsem Artura, stál zády ke mně. Vtom se prudce otočil a já uviděla jeho znetvořený obličej, zbrocený krví. Oči se mu podivně leskly, jako oči zvířete lačného po kořisti. Pomalu se ke mně přibližoval. Jednu nohu táhl za sebou a zanechával po ní krvavou stopu. Cítila jsem, jak se mi v hrdle zvedá výkřik, nedostala jsem ho však ze sebe.

Blížil se a natahoval ke mně ruku, se stejnou sklenicí, z jaké jsem pila na večírku. „Napij se, lásko, napij!“ zahřímal a příšerně, srdcervoucně se zasmál!

Chtěla jsem utéct, ale přízraky se naráz shlukly kolem mě a nebylo úniku. Bože, co by bylo, kdybych se neprobudila? Rozsápaly by mě?

Většinou děsivý sen končí zrovna v té nejvypjatější chvíli, ale co kdyby se člověk neprobudil a snil by dál? Snad proto, že ve snu nelze cítit bolest se probouzíme a má to být výstraha před něčím, co teprve přijde. Před čím ale?

V té spojitosti mě napadlo, udělala jsem dobře, když jsem dala Zewigovi přečíst svou výpověď? No, už to zpět nevrátím, alespoň nemusím nic vysvětlovat.

Nemohu si pomoci, ale dnes jsem cítila v jeho přítomnosti zvláštní pocit, cosi, jako by mě k němu přitahovalo. Vzpomenu na chvíli, kdy seděl u mé postele a můj zrak nevědomky sjel na jeho osrstěnou hrud' pod rozhalenou košilí a na jeho silné paže a velké dlaně se štíhlými prsty. Když pak zamyšleně

odcházel, pociťovala jsem v těle vzrušení při pohledu na jeho mužnou postavu, opálenou tvář a husté kaštanové vlasy. Ta averze z posledních dnů, kterou jsem k němu cítila, náraz zmizela.

Vstávám z postele, rozhodnuta jít se osprchovat. U okna se zastavím, odhrnu záclonu a skýtá se mi pohled do zahrady, který bere dech. V té chvíli zapomínám i na odporný sen.

Jsem tak zaujata scenérií přírody, že sotva vnímám známý hlas: „Kathy, klepal jsem ale...”

Je to Dean Zewig, stojí za mými zády a znovu, ale již tiše opakuje: „Kathy...”

Napolo se ohlédnu a cítím jeho teplý dech ve svých vlasech a známou vůni. V těchto okamžicích mi celým tělem probíhá chvění. Už to není pohledem z okna, ale tím, že on stojí v mé těsné blízkosti. Jako by čekal, až mu dám znamení.

Tím, že zvolna zvrátím hlavu, mu ho dávám. Položí své ruce na má ramena a já zavřu oči. Stojím napjatě. Vím, co teď musí přijít a mé tělo po tom najednou touží. Svírá mne svými silnými pažemi, jeho rty se přitisknou na mou odhalenou šíji a se mnou se děje cosi neskutečného. Když mě nedočkavě otočí k sobě, nebráním se. Ústy se přísaje na má, a já cítím jeho jazyk. V okamžiku, kdy vnímám ty pevné svaly na hrudi, se nemohu ovládnout. Prsty mu zajedu do vlasů a druhou dlaní křečovitě sevru tu silnou paži, která mě ovinula tak pevně, až je mi na omdlení.

Uvědomí si to a včas povolí. „Kathy, Kathy...” šeptá mi smyslně do úst. Jsem ještě slabá a on to cítí. Uchopí mě do náruče a odnese na postel. Stojí nade mnou, temné oči má přivřeny, hledí do mých a podle výrazu tváře, bojuje se svým svědomím.

Po chvíli se však uličnickysky pousměje. „Musím si dát studenou sprchu, ale přijdu, něco jsem zjistil,” ve dveřích se ještě ohlédne. „Kathy, já tě miluji, cítíš to samé?”

Neodpovím, stydím se, že jsem se neovládla a odvrátím hlavu.

Samozřejmě, že To cítím. Cítila jsem To doslova! V krku mám knedlík a jsem celá rozpálená. Vypadá to, že ovlažit studenou sprchou potřebuji také. Zavřu oči a představím si jeho pevné paže, jak mne laskají. Hladím své tělo stále ještě zalité záplavou vášně. Vnímám zvuk vlastního přerývaného dechu...

Po chvíli zbavena napětí, ležím bez hnutí a pomalu zapojuji mozek, který mi tím rozrušením, zcela vypnul. Řekl, že mě miluje. Tušila jsem to, jen jsem si to bála připustit. Proč ale? Nejspíš z pohodlnosti, abych o tom nemusela přemýšlet a případně se vyhnula vlastnímu omylu. Řekl, že něco zjistil, ale nejspíš to není tak důležité, když o tom nemluvil. Je to celé podivné, co ta jeho plánovaná svatba? Třeba si se mnou lord Zewig jenom hraje?

Kouknu do zrcátka, jsem bledá a ta jizva na tváři moc vábně nevyhlíží, snad jednou zmizí. Mé rty jsou teď rudé, prokrvené od polibků. Když vzpomenu na jeho jazyk ve svých ústech a to druhé, mezi svými stehny..., přeběhne mi znovu celým tělem zachvění. *Potřebuješ ho cítit, však ty víš jak. Dokud se tak nestane, tvé tělo bude stále žadonit a sebeukájení mu nestačí!* To si vážně nemyslím, bylo to jen náhlé selhání smyslů! A není se co divit, když zrak vidí přitažlivého muže, čich cítí to typické mužské aroma, v ústech mám jeho jazyk, slyším jeho zrychlený dech a dotýkám se šlachovitého a pevného těla. Jsou to přirozené, pudové reakce. A navíc jsem nikdy nezažila podobný pocit opojení. *Ale tohle bylo něco víc, Kathy!* Vím a bojím se pomyslet, co se to se mnou děje. Nejprve příšerné probuzení, ten hororový sen – zkrvavený Riwell, zamlžené tváře postav – figur, či co to bylo? Děs, hrůza. A hned nato tělesná touha, která mě samotnou překvapila. Prožívám něco, co jsem dříve neznala.

Berta mi nese večeři a jen letmo na mě pohlédne. Vypadá to, že má naspěch, ale i tak se posadí, aby si odpočinula. Dozvídám se, že celé odpoledne pomáhala paní Libi s přípravami na cestu a že je dnes v jednom kole. Přirovnává to

k nejnovější atrakci Londýna k London Eye. Namítnu, že londýnské oko se točí pomalu a ona je přitom zadýchaná stále. Prý je to skoro stejné, odpoví, odtamtud se také jen tak nedostaneme, pokud zapomeneme vystoupit.

Pochopím ji až poté, co mi prozradí, že se Dean Zewig chystá prodat Zewington a Libi kvůli tomu truceje. Berta se ale Deanovi nediví. Je to prý jediná možnost, jak z toho kolotoče tady uniknout a postavit se nohama na pevnou zem.

Když se pak Berta ohlédne, aby se přesvědčila, zda ji poslouchám, akorát vstávám z postele a ona spráskne ruce. „Kathy, proboha...!“ zděsí se. „Vypadáte jako ten anděl co je na obraze ve stringfordském kostele, až jsem se lekla! To ta košile a k tomu ty vaše vlasy!“

Hbitě k ní přiskočím, neboť se drží za srdce. „Jste v pořádku, Berto?“

„To nic,“ vydechne, „to jen ten první moment, jak jsem vás uviděla.“ A překvapivě se dá do bujarého smíchu.

Přesvědčím se u zrcadla. No jistě, to ty umyté vlasy nabyly na objemu a ta bílá košile! Vyprsknu smíchy také. Teď jsem vážně spatřila sebe, coby anděla. Ještě přilepit křídla a jít na maškarní.

„Berto, co jste mi to na tu hlavu dala?“

„Sama nevím, to byl šampon paní Libi, asi pro zvětšení objemu. Hned mi to bylo podezřelé, takové pěny!“ směje se, až se za břicho popadá. Když se obě zklidníme, nadhodím téma zítřku. Ráda bych si prohlédla dům a zahradu.

Šíbalsky na mě mrkne. „O tom nepochybujte, Kathy, zítra máme Zewington jenom pro sebe!“

Už se těším, ale v téhle kytlici tu chodit nemůžu a z mých šatů nic nezbylo. Berta mi prý něco obstará a před odchodem mi klade na srdce, abych za ní určitě poslala Deana, třeba i o půlnoci. Celý den ho prý neviděla.

Po koupeli procházím potmě pokojem, odhazuji vlhkou osušku a nahá se vrhám na postel. Přemýšlím o dnešním dni a nejde nemyslet na to, co se mezi mnou a Deanem Zewigem

odehrálo.

Dean vstane nervózně od stolu. „Co jsem to jen provedl? To se nemělo stát!“ zamíří ke dveřím, kde se zastaví a s obličejem schovaným v dlaních se vrací zpět. *Ale co si to nalhávám? Vždyť po ní strašně toužím, nedá se to ovládnout. Nikdy jsem takový pocit nezažil, tak nesmírnou touhu po ženě. Bože, Kathy!*

Jak se má teď soustředit na obchod, který ho čeká? Ten dlouho trvající pocit touhy se umocnil, když ji viděl stát u okna. Jako by se dívka ze snu zhmotnila. Silueta jejího nahého těla prosvítala skrze košili a husté dlouhé vlasy, které hodila lehce přes

rameno, odhalily bledou šíji. Musel ji políbit, neudržel se!

Koukne na hodiny, už je pozdě a brzy ráno vstává, stěží se stihne rozloučit. Musí za ní teď, už proto, že jí koupil dárek. Ale jak ho přijme? Zdálo se, že byla svolná k jeho polibkům, ale pak, když odcházel, odvrátila tvář. Nedivil by se, kdyby ho teď odmítla. Přinejhorším mu ta krabice přistane na hlavě. On ale statečně vytrvá a omluví se za své zkratové a postpubertální chování.

Odhodlaně otvírá dveře pokoje. Kathy už spí, nevadí, nechá dárek na stole. Z Londýna se brzy vrátí a vše jí vysvětlí. Ale tak rád by ji políbil, nemůže přeci odjet bez rozloučení. Sedne na kraj postele a dotkne se pramene vlasů na polštáři.

Vdechnu tu známou vůni a nahnátnu paži, která mne odpoledne objímala. „Deane?“

„Myslel jsem... jestli se nezlobíš... nechtěl jsem,“ šeptne.

Ale to už s jeho dlaní směřuji pod deku a zastavím se, až když objímá mé ňadro.

„Ale, Kathy, já... já...“ chystá se něco říct.

Nenechám ho, vymršťím se do sedu a nedočkavě mu rozhalím košili, abych se mohla svým nahým tělem přitisknout k jeho hrudi. Zrychleně dýchá, když mu neúprosně rozevřu zip u kalhot a prsty do nich zajedu. Nebrání se a já se

nepoznávám. „Chci tě Deane!“ Sotva se sesune na postel, přehodím nohu a dosednu.

Reaguje překvapeně: „Pane bože..., Kathy?“

Nečekal to a zřejmě se nestačí divit, ale sám si s tím odpoledne začal!

Sleduje krouživé pohyby mých boků, než mě strhne pod sebe. „Já se chtěl jen rozloučit,“ hlesne, jako by se omlouval.

Odpovím mu tím, že si ho stehny přitisknu víc k sobě. To, že jsou teď slova zbytečná, cítí také, oddá se tomu naplno a já nedokážu ovládat své hlasité emoce.

Naráz, jako by se mu zastavila krev v žilách, ztuhne a křečovitě vydechne do polštáře vedle mé hlavy.

„Kathy, buď mě probud', anebo mě ujisti, že zase nespím.“

Přitisknu se k němu. „Zase? Také jsem měla zato, že jsem ve snu, když jsem se tu prvně probudila a do toho se přišla představit tvá matka. Promiň, ale byl to šok“.

„Máti dokáže být odstrašující, ale špatná není, jen měla po smrti otce hodně starostí. Vlastně je má stále.“

„Vím, od Berty, také ji omlouvala. Dnes mě tvá matka zvala na večeři...“ čekám, co na to řekne. Neříká nic.

Zvažuji, zda se mám optat na ty zasnuby a svatbu. Ne! Jako by mě to kdovíjak zajímalo. Nejsme přeci milenci, bylo to nahodilé. Já to potřebovala a on se nebránil. Nejspíš proto, že si před svatbou chce užít. Navíc je asi stále v šoku, právě zavrával cestou do koupelny. Co si asi o mně myslí? *Vždyť tys ho znášilnila?! V žádném případě!* Chtěl to také, už od začátku mu to koukalo z očí! Vyschlo mi v krku, sáhnu po sklence vody a vtom cítím na zádech jeho dlaně.

„Kdybys přijala a s máti povečeřela, nestalo by se to, nebyl bych teď u tebe... Lituješ toho?“

„Nechtěla jsem s ní povečeřet, necítila jsem se na to.“

„Neodpověděla jsi mi, Kathy, jestli toho lituješ?“ začne mi líbat záda.

Mým tělem probíhá další vznětlivá reakce. Odpovím

chvějícím se hlasem: „Myslíte, že bych měla... lorde Zewigu?“

„V žádném případě a neříkej mi tak, přeci víš, jak se jmenuju.“

Aha, na to je háklivý, pomyslím a když stiskne má horká ňadra, zakloním hlavu a toužebně odpovím: „Nelituji... Chci tě znovu, Deane.“

III.

Nenadálé skutečnosti nutí k rychlým rozhodnutím.

Probudím se a kouknu na hodiny. To není možné, už tolik hodin?! Z polštáře cítím známou vůni. Na stolku mám snídani, na stole u dveří leží jakási krabice a na ní květiny. Pobolívá mě celé tělo, když vstávám. Rychle sáhnu po pilulce. Nechal mi ji tu doktor pro nejnnutnější potřebu. Kdyby tak věděl! Pokáral by mě: *To jste tedy přehnal, Kathy, neměla jste tolik...! Já se snažím, abych vás uzdravil a vy zatím?!*

Co teď povím Bertě? Že mě znovu vše rozbolelo z ničeho nic? Měla jsem Deana poslat za ní a já to neudělala, myslela jsem jen na sebe. Ale na mou duši nešlo to vydržet! A ráno neslyšně odešel. Tak jako se za svítání vykrádají muži od svých milenek. Otevřu dopis, který leží na krabici.

Stojí tam: *Drahá Kathy, jsem sice unavený, ale odjet musím. Na noc s tebou nezapomenu. Toužím po tobě stále víc a víc. Vráť se za dva dny. Miluji tě, Dean.*

P.S. Snad se ti můj dárek bude hodit.

Rozbuší se mi srdce. Z krabice vytáhnu šaty, podobné těm, které padly za oběť nástrahám nočního lesa. A také nové boty, páskové s ozdobnými plíšky. Jsem v úžasu. Nemohu se dočkat, až se po koupeli obléknu.

Co asi dělá Berta? Chtěla jsem si dnes prohlédnout dům a zahradu. Zvládnu to?

Namáčím své uondané tělo do horké, slané koupele. Bože, Deane, nemohu se tě nasytit, tvých dotyků, toho sevření! Ač nerada si to přiznávám, je to tak.

Po koupeli, zatímco se oblékám, myslím na své dnešní plány. Otevřu okno a hladově vdechnu teplý vzduch provoněný létem. Zase ten pohled do zahrady, tak úchvatný v záři slunce. Těším se, až překročím práh pokoje a tam dole, mezi záhony květů, se projdu po trávníku.

Ještě se prohlížím v zrcadle a jsem spokojená. Šaty sedí jak ulité a neposlušné vlasy jsem sepnula ozdobnou sponou, kterou jsem také objevila v krabici na dně, spolu s mými spisy. Ani se k nim nevyjádřil? *Vždyť nebylo kdy! Nenechala si ho, vrhla ses na něj jak nadržená nymfomanka!* Ale on byl přeci také celý žhavý, bylo to cítit a jak! Nebyla to jen má vina.

Plna odhodlání poprvé otevřu dveře pokoje a v nových botkách vykročím do temné chodby, ozářené jen několika pruhy slunečního svitu. Zůstanu v úžasu stát. Přejde mi, že stojím v malé katedrále. Tam ale bývá více světla. Zde je na každém konci dlouhé chodby pouze jedno vysoké okno. Ocítám se sama v neznámu jako Alenka, když vstoupila do říše divů. Jako bych byla v jiném světě a vrátila se do minulosti.

Na stěnách visí obrazy s jezdeckou tematikou z dávných dob a v řadě po celé chodbě je vyskládaný nespočet svícníků, připravený k zapálení. Stěny jsou obloženy leštěným palisandrovým dřevem, z nichž okázale vystupují masivní dveře několika pokojů. V celém domě je ticho, když kráčím po úzkém rudém běhounu. Někde na konci chodby má Dean pokoj, ale na jakém? Jaké je jeho soukromí? Má tam jistě fotografie snoubenky, jak jinak.

Scházím po robustním schodišti do mezipatra, kde se tyčí dva vysoké mramorové sloupy. Mezi nimi je vchod na půlkruhový balkón s výhledem do zahrady. V přízemí slyším cinkot skla a jdu tím směrem. To jistě Berta z kuchyně, pomyslím si a přidám do kroku. Nechápu, že se tu sama nebojím.

V hale se zastavím u velkého zrcadla, jenž celé prostory ještě více opticky zvětšuje. Starý, pečlivě ošetřovaný nábytek, stejně jako mohutné vchodové dveře s lomenou klikou, ve tvaru tlapy jakési šelmy, působí dojmem, že jsem se naráz ocitla v osmnáctém století.

Nahlédnu do otevřených dveří, je to kuchyně. „Berto?“ Ale cinkot se ozývá o kus dál, asi z jídelny. Zlehka našlapuji za

zvukem, až do honosného sálu s obrovským krbem. Berta stojí ke mně zády v rohu místnosti, u sekretáře se sklem a porcelánem. Leští přístroje a vypadá zamyšleně. Kráčím potichu k ní, chci ji překvapit.

Učiní nepatrně nervózní pohyb a ohlédne se. „Kathy? Zrovna jsem vás chtěla jít vzbudit,“ pozorně si mě prohlíží. „Hm, ale sluší vám to. Ráno mi Dean řekl, že vám nechal v pokoji dárek, ale nevěděla jsem jaký, to ty šaty?“

Přikývnu. „Taky boty,“ pochlubím se. „Prošla jsem se zatím jen po chodbách, dům je obrovský, vy se tu sama nebojíte?“ rozhlížím se zvědavě kolem.

Blýskne očima, jako by něco tušila o té dnešní noci. Ale Dean jí to jistě neřekl, proč také? Ledaže by nás bylo slyšet. No nazdar! Vždyť já si ani neuvědomuji, jak nahlas jsem se projevovala.

„Trochu se bojím, když je bouřka,“ odpoví. „Myslíte zloděje a podobných živlů?“

„A co třeba duchů?“ zažertuji. „Dům působí strašidelně, já se tu například předevčírem bála,“ přiznávám a se zájmem si prohlížím neznámé zarámované tváře na stěnách. „Tady to vypadá jako v Národní galerii v Londýně.“

„Možná, ale tam jsem nikdy nebyla. A co dnes v noci, Kathy, to jste se nebála?“ zeptá se ledabyle, přitom klade důraz na poslední slovo.

Pohlédnu na ni, dělá jakoby nic a znovu leští přístroje. Sama jsem si naběhla na tu otázku a snažím se to zamluvit: „To jsou zajímavé obrazy, kdo je to, Berto?“

„Tak bála, nebo nebála?“ Teď už se na mě dívá výrazem jasnovidky.

Celá ztuhnu. „Vlastně, no..., ani ne, vzala jsem si od doktora... ehm... prášek na spaní,“ vyblekotám a připadám si jako školačka.

Berta odloží práci, přistoupí ke mně a pousměje se. „Pojďte,“ chytne mě v podpaždí. „Chtěla jste vidět zahradu. Jo a tohle jsou všechno předci rodu Zewigů,“ rozhodí volnou rukou kolem

stěn. „Tady nad tím krbem, to je Deanův otec, lord Zewig. Je to patnáct let, co zemřel.“

Kouknu na největší portrét muže s ocelově šedými vlasy a vážnou tváří. Když si však vybavím Deana, moc podoby nevidím.

Ale to už mě Berta táhne z jídelny ven, pryč od stále živých pohledů, již nežijících předků. Cestou mi dává stručný výklad, kam které dveře vedou. Kuchyně, spižárna, sklad, botník, šatník, prádelna, koupelna, Deanova pracovna, její pokoj a další dva pokoje pro služebné, které jsou již dlouho prázdné, jelikož ona prý na vše stačí sama.

Potřebuji, aby zpomalila tempo: „Berto, zastavte na chvíli, ráda bych se napila a píchá mě na boku.“

„Tamhle jsou dveře do zahrady, tam si sedneme. Je tam kašna a můžeme si v klidu popovídat.“

„Jistě,“ odvětim trochu nejistě. *Popovídat?*

Projdeme do zahrady dveřmi ukrytými pod schodištěm a hned zkraje se mi zatočí hlava. Ta Berty rychlořednáška, spojená s prohlídkou přízemí domu, mě sice zmohla, ale teplý vzduch nasáklý omamně silnou vůní květů mě teď dorazil úplně. Svalím se na nejbližší lavičku v polostínu určité staletého dubu. Má horlivá průvodkyně mi rychle podá sklenku natočené vody z kašny. Zatímco se pomalu stabilizuje můj stav, posadí se vedle mě, pohodlně opře a zahledí se do koruny stromu nad námi.

„To bude dobré, Kathy, to ten vzduch, je dusno. Víte, nechtěla jsem vás v salónu uvést do rozpaků, jen jste mi připomněla, že Dean byl po ránu také dost rozpačitý a hlavně značně unavený, když jsem se ho zeptala, jak se vyspal a zda byl za vámi.“

Zpozorním. „Aha... a co vám řekl?“ vystavím svůj bledý obličej slunci a smířlivě čekám, co odpoví. Teď už je to stejně jedno. To že jsem spala až do oběda, hovoří samo za sebe.

„Nejdřív neříkal nic, byl nějak mimo sebe, až po chvíli řekl, že za vámi byl. Prý jste ale spala a on pak ještě dlouho do noci

pracoval,“ jízlivě se pousměje. „Myslí, že mě oblafné,“ dodá si tiše pro sebe.

Nešlo to neslyšet. Jasně, něco tuší, nebo ví! A Dean musel být opravdu unavený, neměla jsem ho pokoušet. Vždyť jeho čekala dlouhá cesta do Londýna a mě? Rekonvalescence v zahradě. *To není fér, Kathy, aspoň že to uznáš!*

„Před odjezdem mě žádal,“ pokračuje, „abych na vás dala pozor a nikoho cizího nepouštěla do domu. Jen doktora Jeremiho. Také nemám nikde říkat, že jste tady. Až se vrátí z Londýna, začne prý nový život. Poznala jsem, že je šťastný, Kathy,“ odmlčí se a pohlédne na mě s jakýmsi očekáváním.

Má ho ráda jako vlastního syna, to se nedá popřít. Dokonce jí zvlhly oči. Co chce ale slyšet ode mě? Do teď mi Berta přišla jako vnitřně silná žena, ale jak to vypadá, něco ji trápí.

„Kathy,“ vzchopí se. „Vím, že mi do toho nic není, ale můžete mi prozradit, jak to s vámi je? Víte, on Dean je takový blázeňek. Pokaždé se pro něco nadchne, i když sebevědomí mu nechybí, to ne, je jen více citlivý. Myslím, že je to má chyba, moc jsem ho hýčkala. Ale byli na něj přísní, nemohla jsem jinak. Ráda na ty časy vzpomínám, utekly jako voda. Představte si, že když byl malý, hrál si s panenkami!“ zasměje se.

Ta představa mě také pobavila. Vskutku originální. „Vážně? Ale vyrostl z toho?“

„Naštěstí ano. Teď se mu líbí živé panenky, ostatně to by ani nebyl muž. Jen bych nerada, aby byl zklamaný a nešťastný.“

Jsem z jejích slov zmatená. Proč mi prozradila tak delikátní věc? Každopádně chce vědět, co jsem zač a co předcházelo tomu, že jsem se ocitla v této oblasti, daleko od Londýna.

„Berto, vydržte, pro něco si odskočím.“ Za tu upřímnost si zaslouží slyšet pravdu jako Dean. Donesu jí přečíst své spisy, je tam vše podstatné.

Když se vracím, celá udýchaná, vidím, že i ona obličeje nastavila slunci. Podám jí své doznání. „Čtěte, prosím, dozvíte se, co se mi tehdy přihodilo.“

„Myslíte ten den, kdy...?“

„Ano. V ten pátek a v den před tím. Určitě by jste to měla vědět. Dean... tedy pan Zewig to už četl.“

Nasadí si brýle a já napjatě sleduji, jak začíná číst. Po chvíli se zvednu a jdu si dolít vodu. Ze středu kašny mě chladným pohledem sleduje bysta muže, starce, z jehož rozšklebených úst vytéká ledový pramen osvěžujícího moku. Pozorně si to dílo prohlížím. Místo vlasů mu hlavu zdobí kamenné lupeny a jeho husté vousy znázorňují drobně vytesané květy.

„Chudáku, ty vypadáš,“ napadá mě. „Ale spíš byl chudák ten, kdo tě vytesal, to ale musela být dřina.“ Zašklebil se ještě víc, jako by rozuměl. Raději odcházím a nechávám Bertu v klidu číst. Chci se porozhlédnout po zahradě.

Procházím cestičkou kolem cihlové zdi, na kterou se váže živý plot cypřišů, lemovaný záhonem růží. Cesta z drobných oblázků se náraz rozšiřuje a ocitám se u malého jezírka s lekníny. Opodál zahlédnu mezi stromy zastrčený dřevěný altán, zdobeně vyřezaný a v jeho nitru – kamenná lavice a příjemný chládek. Posadím se, zavřu oči a nechávám se unést zpěvem ptáků a nevyhaslou vzpomínkou noci. Svírá se mi hrud' a pociťuji omamnou závrať. Vše mi to připadá jako ve snu, který ale pokaždé skončí. Nechci, aby to skončilo! *Vrať se do reality, Kathy, až se uzdravíš, čeká tě Londýn.* Bohužel, povzdychnu, Deane Zewigu, cos to se mnou provedl?

„Kathy...! Kathy! Kde jste?!“ volá Berta a já se probírám ze snění. Našla mě a vypadá dost odhodlaně. „Přečetla jsem to a musíme něco podniknout dřív, než...“

„Než co, Berto?“

„Například, než vás tu objeví policie. Co vám na to řekl Dean?“

„Dean? Nic. No, totiž neříkal za... zatím nic,“ vykoktám.

„Probůh a o čem jste mluvili?“ vtom se zarazí, asi jí došlo, že jsme měli jiné myšlenky. „No... ehm, tuším,“ řekne trochu křečovitě. „Nebyl čas, že?“

Pokrčím rameny.

„To to nešlo vydržet? Měl s vámi nejdříve probrat tohle a pak...“ bezradně máchne rukou s mými spisy. Evidentně je naštvaná, na Deana, nebo na mě? Chová se, jako by ho vážně porodila.

„To já, Berto, já za to mohu,“ řeknu odvážně. „On v noci přišel a já skutečně spala. Probudil mě a asi o tom chtěl mluvit, ale nenechala jsem ho a...“ znejistím a kousnu se do rtu. „Au,“ špitnu.

„Jste oba jak malý a vy, ještě k tomu vdaná.“

A já vím, že má pravdu. „Ano přiznávám, ale můj manžel je tam – někde dole,“ pokrčím bezděčně rameny a ukáži neurčitým směrem.

„A víte to jistě? Tak vidíte, policie ho přeci nenašla. Měly bychom se přesvědčit samy!“

Vyděšeně se zvednu z kamenné lavice. „Ale já to viděla, Berto, napsala jsem o tom přeci... Všechno co si pamatuji... spadl do rokle a...“

„Vidět a vědět, není totéž, Kathy. Pojdme!“

„Kam a co máte v úmyslu?“

„Pojedeme tam! Ale nejdříve se najíme. Vy nemáte hlad?“ pochoduje rázně k domu. „Uděláme si menší výlet. Pro jistotu sebou vezmeme Jonatana, nebo Freda. Oni se tam vyznají.“ Všimla si, jak na ni udiveně hledím. „Jsou spolehliví, ale bude lepší, když řekneme, že jste má neteř. Neříkejte své pravé jméno, prozatím.“

No výborně, pomyslím. „A důvod proč tam jedeme? Chcete jim snad vyprávět můj příběh a pak se spustit do rokle? Vždyť to je nebezpečné a nemožné!“

„Já už něco vymyslím, nebojte. Když ho nenašli ti povolání, tak my toho padoucha třeba objevíme!“

Žasnu, s jakým zápalem se Berta vrhá na věc a už nic nenamítám. Jen mě napadá, že by jí to mohlo být jedno. Proč se tak angažuje a co chce dělat, když ho najdeme? Mě stačí, utvrdit se v tom, že ten pád nepřežil.

Trochu jsme pojedly a Berta zavolala jednoho z hlídačů. Vybrala mladšího, podle ní, výkonnějšího Freda. Hned co mě uviděl, zablýsklo mu v očích, ale ona ho náležitě zpražila pohledem.

Přesto po mně potají nepřestává pokukovat a dokonce i zaflirtuje mrknutím. *Copak jsou tu všichni neukojení? Možná za to může zdejší ovzduší, které působí i na mě samotnou.*

Berta trvá na tom, že mi půjčí starší džíny a triko. Souhlasím, alespoň si nezničím nové šaty. Obuji také její tenisky a na hlavu zavážu šátek. Sotva pohlédnu do zrcadla, leknu se sama sebe. V tom plandavém převleku se podobám strašáku do zelí.

Připravena u vchodu, nevěřím svým očím, jakou sebou Fred přitáhl horolezeckou výbavu. Obávaně pohlédnu na Bertu. „To budeme opravdu slézat do rokle?“

„My ne, ale Fred. Má zkušenosti, byl v Číně na Ká-dvojce. To je v Asii,“ důležitě poznamená.

„Já přeci vím, kde leží Čína,“ odpovím suše. Trochu mě to urazilo, ale přejdu to.

„V pohodě, Kathy? Jsem to ale... Já si neuvědomila, že jste ještě nemocná, neměla byste jít do postele? My to s Fredem zvládneme.“

„Ne ne, Berto!“ hbitě reaguji. „Když tak budu sedět v autě. V žádném případě nemám chuť, zůstat v tomhle monstrózním domě sama.“

„Vím, byl to můj nápad, ale neodpustila bych si, kdyby se vám něco stalo. A co teprve Dean, ten by mi dal! Nechci ani pomyslet.“ Naráz, jako by ji přešla kuráž, chytne se za hlavu a vypadá to, že si ten náš *výlet* nakonec rozmyslí.

„Pojedeme!“ zavelím tentokrát já. „Co by se mi mohlo stát horšího, než to, co už se stalo. A nic mi není, jsem jen trochu unavená, to přejde. Pojďme!“

„Hm, unavená, stálo vám to za to? Oba unavený?“

„Stálo, Berto, věřte mi.“

Obrátí oči v sloup, ale mlčí. Z toho usuzuji, že k tématu

dnešní noci se už vracet nebudeme. Teď chceme obě to samé, dozvědět se, co je s Arturem Riwellem. Ujistit se, zda se mu rokle stala osudnou.

Berta zapne dva alarmy, než zamkne dům. Prohlížím si ho zvenčí, je stejný jako na obrazu, tajemný a majestátní. Jen více sešlý, žádné známky po obnovách. Oprýskaná omítka, místy se odlupující, jako by přímo křičela po novém kabátě. Avšak mramorované sloupy podpírající půlkruhový balkón a vysoká štíhlá okna s lomenými oblouky na průčelí, dodávají mu jistý půvab, i přes ponurost a zchátralost, která z něj vyzraňuje.

Cestou od domu, sotva je Fred kus před námi, Berta důležitě poznamená: „Musíme si tykat, je to potřeba, když jsem teď jako vaše teta a vy má neteř.“

Přikývnu. „A jak se jmenuji?“

Pohodí rameny. „Třeba, Julie. Líbí?“

„A víte, že jo? Teda – víš, že jo tetičko.“

Všichni tři, pes a Fredova výbava se naskládáme do Berty Minimorisu. Sedám si dozadu se psem, už proto, že Fred po mně stále nepřestává pošilhávat. Ani kostým strašáka ho neodradil. I po cestě si několikrát najde záminku, proč se otočit. Však já si ho také prohlédla. Mladík s kudrnatými blond vlasy, sportovní postavy, má dost svalnaté ruce a jistě i nohy, které nejsou, bohudík, přes volné tepláky vidět. Odhaduji, že je mladší než já a určitě nemá o děvčata nouzi. Závěrem je pohledný, vtipný a bezprostřední. Neustále s Bertou o něčem diskutují, smějí se a já podřimuju. Zajímalo by mě, co mu Berta udala jako důvod naší cesty. Už proto, že vylouňská oblast je pro veřejnost nepřístupná. Jak to říkal Dean? *Je to tam, uzavřené území...*

Ach Deane, je to k neuvěření, ale začíná se mi po tobě stýskat!

Ti dva vpředu se něčemu zasmáli. Vypadá to, že Fred si Bertu dobírá takovou tou nevinnou legrací a jí to nevadí. Jak dlouho se asi znají? Když Fred nosil ještě plínky? Ta

představa mě nutí k pousmání. Oba se ohlédnou, Berta napolo od volantu.

„Jen jsem si na něco vzpomněla,“ prohodím a pohladím psa, který má položenu hlavu na mých nohách. Nevypadá jako *Krvelačná bestie*? Vzpomenu, jak si Dean dělal legraci a strašil mě pařátem. To jsem ještě zdaleka netušila, co přijde další noc.

„Julie, už jsme na místě!“ Slyším ze spánku hlas Berty a kupodivu rychle mi dochází, proč jsem teď Julie.

„Ano, tetičko, už nespím!“ odpovím pohotově a rozhlédnu se kolem. Opuštěné místo u lesa, mezi skalami a končí tu asfaltová cesta. Soukám se ven z vozu a pes se hrne za mnou, div mě neporazí. „Kde to vlastně jsme?“

„No, Fred mě navigoval na tuto cestu, která jediná končí nedaleko rokle. Dál musíme kousek pěšky.“

„Uvidíte, není to daleko,“ ujišťuje nás Fred. „My sem chodíme lézt, trénujeme tady,“ ukáže přitom na skaliska, tyčící se vzhůru. „A se mnou se neztratíte!“

Ten kluk má hezký úsměv, pomyslím. Stále ale nevím, co přesně Berta zamýšlí. Vyrážíme po vyšlapané lesní cestě ke skalám.

„Je tam mýtina, ze které je výhled na celou rokli a okolí, tam si uděláte parádní fotky, Julie!“ zahlaholí Fred několik kroků před námi, na celý les.

Kouknu nechápavě na Bertu. „Fotky?“

„Jasně, fotoaparát máme sebou!“ odpoví mu hbitě Berta a přitochí se ke mně. „Řekla jsem mu, že si potřebuješ udělat fotky té rokle. Takové neobyčejné, víš?“

„Dobrý nápad, Berto, s mrtvolou budou opravdu unikátní,“ pronesu trochu jízlivě.

„Nic jiného mě nenapadlo, ale budeme mít jistotu, pokud sleze až dolů.“

„A co když ho najde?“ špitnu.

„Je mladý, ten pohled na mrtvého vydrží. A my jsme to přeci

nemohli tušit. Náhoda, chápeš?”

„Kdyby to bylo tak jednoduché, tak proč policie Riwella nenašla?”

„Podle mě tam ani nelezli. Bud' se na to vykašlali, nebo nejsou tak vybavení, ale...”

„Ale on vybavený je, byl přeci na Ká-dvojce,” dopovím za ni.

Před Fredem se Berta zase vžívá do role: „Právě zezdola, Julie, budeš mít fotky, které jen tak někdo nemá!”

Vrhnou na ni pohled, značící, aby tu dramatičnost tak nepřeháněla.

Došli jsme na konec lesní cesty, kde začíná volné prostranství. Vykácená mýtina a výhled na masivy skal, až se mi z toho panoramatu točí hlava. Sednu na kámen a přímo před sebou uvidím skálu s útesem, která vyrůstá z temné úžlabiny pod námi. Ano, to je určitě to místo, kde jsem tehdy stála. Odsud je vidět do poloviny rokle, ale nedá se odhadnout, jak je hluboká. Otřesu se při té vzpomínce.

Berta připravuje jakýsi piknik ve stínu stromu a je zarážející, jak je v klidu a nad věcí. Podá mi láhev s vodou a fotoaparát.

„Když si představím, že tam dole někde leží On, dobrý pocit z toho nemám,” pronesu tiše.

„A jinak je ti dobře?” dělá si starosti.

„Jen se mi trochu zamotala hlava,” odpovím nepřítomně, neboť můj zrak právě spočinul na Fredovi. Nejenže si sundal triko, ale stahuje také tepláky, pod kterými se objevily obepnuté elastické šponovky a vypracované svaly na nohou. Zatmělo se mi před očima. To je určitě tím sluncem, pomyslím a přisednu k Bertě do stínu. Ale neustále mě cosi nutí, sledovat Fredovu činnost spojenou s přehlídkou svalstva.

Všimne si mého pohledu a přistoupí ke mně. „Julie?”

Můj zrak teď spočívá přímo na jeho obepnutém a vytvarovaném rozkroku. Vzpomatuji se a vzhlédnu k jeho oslněnému obličejí.

„Julie,” opakuje, „půjčíte mi to? Udělám vám dole super fotky.”

Stále v transu mu podám fotoaparát a naoko nevěřícně opáčím: „Vážně...?“

„No jasně, když už jsem tady!“ prohodí s nadhledem a sebejistě odkráčí ke své hromadě lan.

Naskýtá se mi pohled na hru jeho svalů zezadu. „To jsem ještě neviděla...“

„To je, co?“ řekne Berta k mému údivu a podá mi sendvič.

„To si udělala schválně, abychom tu měly zpestření, vid’?“

„Když myslíš. Ale on jediný, koho znám, tam sleze. Neboj, Fred je borec.“

„Všimla jsem si,“ pokyvují hlavou a věřím, že to Fred zvládne bez újmy na zdraví.

Stejně ji obdivuji, jak dokázala během chvíle vymyslet tuto akci. Obě napjatě sledujeme Freda, který zajišťuje lana za výčnělek skály a chystá se slanit. Ještě nám gestem ruky pokyne a ladným přehoupnutím mizí za útesem.

Trvá celou věčnost, alespoň mi to tak připadá, než se k nám donese jeho hlas: „Už budu dole...!!“

Ulevilo se mi a jak vidno i Bertě. Její strnulý postoj se mění na pohov.

„Neříkala jsem, že je borec?“

„Říkala, Berto, ale ještě není zpátky a neví, že tam někde leží Artur Riwell.“

Mé napětí se znovu začíná stupňovat, když se Fred dlouho neozývá. „Co tam dělá? Proč nic nevolá?“

„Fotografuje přeci,“ odpoví Berta klidně a přežvykuje sendvič. Vtom se upevněná lana rozhýbala.

„Už leze, Berto!“

„Jo, ale buď žádné tělo neviděl, nebo...?“

„Nebo viděl a z toho šoku nemůže promluvit.“

„I to je možné. Každopádně musíme čekat, až vyleze.“

„A v jakém stavu se bude nacházet,“ doplním.

Kouknu na tyčící se útes před sebou. Snažila jsem se tomu pohledu vyhýbat celou dobu, co jsme tu. Měla bych ho pojmenovat. Kathryn útes, Arturův útes, nebo snad útes

Riwellových?

Bertě neunikl můj upřený pohled vpřed. „To je to místo?“

„Ano, jsem si jistá. Odtamtud letěl,“ poposednu, abych změnila výhled a pokládám hlavu na její rameno. „Chci už jet zpátky, Berto, je to pro mě pořád čerstvé a skličující. Byl to děs!“

Mateřsky mě ovine paží. „To bude dobré, uvidíš, už brzy pojedeme.“

„Berto, budeme si tykat i na Zewingtonu, souhlasíš?“

„Tak jo, souhlasím. Slyšíš? Fred už je skoro nahoře!“

Opravdu, šelest pod námi se přibližuje a lano sebou hází razantněji.

„Slyším,“ hlesnu, „ale nechci se tam dívat.“

„Kathy, musíme dělat, jako by nic.“

„Co když je to někdo jiný? Zavolej na něj, Berto.“

Jak mě mohla napadnout taková blbost! Kdo jiný by asi lezl nahoru, snad mrtvý Riwell jako zombie? Jsem unavená, to je tím a nedokážu souvisle myslet. Ta noc byla vážně náročná a vysílila i můj mozek.

Berta dá na má slova, stoupne si a zvolá: „Fredé...?!“ a ještě víc, „Fredéé...!!“ Nic. Neožívá se, jen lana stále pracují, kmitají sem a tam.

Její pohled teď značí znepokojení, ale snaží se to skrýt: „To je celý Fred a ty jeho srandičky,“ uklidňuje mě a snad i sebe.

Ale nemá to účinek. Zvednu poblíž ležící silný klacek.

Představím si zkrvaveného Artura z mého děsivého snu, deroucího se po laně vzhůru a jak ho tím kyjem praštím!

K útoku je připraven i Fredův pes, který mi po celou dobu ležel u nohou a podřimoval. Je vidět, že své noční hlídání na Zewingtonu bere vážně.

V tu chvíli na útesu vykukne hřbet ruky a za ní blondatá hlava. „Baf...!!“ nese se ozvěnou.

Žádný zohavený Riwell, ale svalovec Fred, který se, při pohledu na nás, dá do smíchu. Ani se mu nedivím, nemluvě o psu, tu obě stojíme nějak podvědomě připraveny k útoku. Já

mám napřáhnuto a Berta rovněž sáhla po zbrani, třímá v ruce kámen. Vida, také si nebyla jistá, patrně jsem na ni přenesla své pocity jako i na psa.

„Uf – teda Frede!“ oddychne si. „To se neumíš ozvat, když na tebe volám? Zasloužil bys!“

„Leda na holou!“ poškádlí ji. Vyšvihne se nahoru a změří si mě provokativním pohledem.

Frajírek, pomyslím. Vypadá to, že žádnou mrtvolu ani náhodou neobjevil. To by se choval jinak. A podle všeho je to i názor Berty, protože naše pohledy se teď střetly a značí zklamání. *Takže celá ta akce byla zbytečná?* Ale přece něco, Fred třímá v ruce mou kabelku! Snažím se zůstat v klidu. Nesmím dát najevo emoce.

„Koukněte, co vyselo na skále. Jsou tam i doklady. To by mě zajímalo, jak se to tam dostalo,“ nedbale odhodí svůj nález směrem k nám a začne smotávat lana.

„Komu asi patří?“ zeptám se nevinně a mrknu na Bertu.

„Nějaké Kathy, jen jsem letmo nakoukl,“ odpoví Fred. Podívá se na mě a přivře jedno oko. „Podle té fotky na průkazu, je vám docela podobná,“ pokračuje ve své úvaze.

Ztuhnu, ale Berta hbitě zareaguje: „Kdybys nepovídal, brepto! Vezmu to s sebou na Zewington,“ a bleskem strčí kabelku do batohu. „Byl jsi určitě až dole? Vyfotil jsi vůbec něco?“ snaží se to zamluvit.

Berty pohotovost zabrala a má také. Fred zaujat potřásáním svalů, neboť z něj záměrně obdivně nespouštím oči, téma kabelky a mé podoby na průkazu, jak se zdá, brzy vypustí z hlavy.

„Jasně,“ odpoví, „fotil jsem z výšky asi třiceti stop. Pak jsem slezl dolů a udělal taky pár snímků, ale už s bleskem, bylo tam šero. Budete mít z čeho vybírat, Julie.“

„Děkuji, Frede, máš to u mě.“ Podám mu ruku. Má to být mé poděkování za snímky z rokle, které budou jistě jedinečné. Ale já jsem mu v duchu vděčná hlavně za kabelku s doklady. Nedoufala jsem, že ji ještě někdy uvidím.

Stiskne mou dlaň a řekne s očekáváním v hlase: „V to věřím, mohli bychom spolu zajít třeba do kina, nebo na večeři?“ nahodí přitom sladký úsměv, ve kterém se blýsknou bílé zuby.

Uvědomím si, že jeho stisk není tak silný, na to, jaké má svaly, ale tak akorát, abych se mohla vyvléci. Ale já, ani nevím proč, tak nečiním. Vím jen, že dokud se neobleče, budu i nadále konsternována jeho figurou.

Cestou k autu se mi únavou podlamují nohy a v hlavě mi hučí. Jsem ještě slabá na takové akce a také to dusno, jaké bývá před bouří, mi nesvědčí. S úlevou se svalím na sedačku. Fred na mě šibalsky mrkne, když oznamuje, že fotky budou zítra hotové.

Je to jasné – kino, nebo večeře? Ted' chci ale rychle pryč z Vyloňského lesa a navždy!

Celou cestu zpět na Zewington mi vrtá hlavou, kam zmizel Artur Riwell?

XXXXX

„Máme několik variant kam se poděl,“ oznamuje důležitě Berta poté, co jsme se obě sešly v kuchyni, abychom probraly výsledek naší cesty. Připravila si také sešit na poznámky. Řekla bych, že se ujala režie.

Mě je o něco lépe v chladném přítmí domu a osvěžena koupelí, jsem si znovu oblékla šaty od Deana. Berta staví na stůl konvici lahodně vonícího čaje, spolu s koláčem od snídaně a sedá vedle mě na měkce vypoistrovanou lavici.

„Tvůj manžel tam někde je,“ pokračuje, „nejspíš na neviditelném místě.“ Ted' si asi uvědomila, že řekla nesmysl a zarazila se.

„Cha! Že by byl chudák neviditelný?“ plácnu nevhodně. „Promiň, ale mě nic nenapadá... Snad že ho roztrhala dravá zvěř?“

„A nemyslíš, že by tam zbyly alespoň kosti?“

„Třeba ty kosti Fred neviděl, bylo tam šero. Vždyť už je to devět dní a nemuselo z něj zbýt vůbec nic.“

„No dejme tomu, to je jedna hypotéza. Ale není mi známo, že by se tam vyskytoval medvěd, nebo třeba vlci. Ostatně viděla si tam snad něco takového?“

„Naštěstí ne, jen Fredova psa,“ odvětim s podepřenou hlavou.

Berta nakonec připustí mou variantu a napíše: 1/ SEŽRÁN ZVĚŘÍ. Nahlas uvažuje dál: „Mohl se klidně odplížit do nějaké jeskyně dole a tam...“

„Chcípl jako zvíře!“ Neovládnu se, ale říkám, co cítím.

Bertu můj dovětek zaujal. Hlavně s jakou razancí byl podán.

„Poslyš, tys ho ale musela nenávidět?“

„Pořád ho nenávidím a je to o to horší, že nevím, kde je.“ Znovu se mi vkrádá do mysli ten sen. „Jen doufám, že neodešel po svých a nečíhá za zdí Zewingtonu!“

„Co to plácáš, Kathy? Viděla si ho letět dolů, tak tam někde musí být! Nebo byl, protože další možnost je, že ho kdosi odvezl, aby skryl stopy. Otázkou je jak?“ zamyslí se. „Leda, by tam byl nějaký vchod.“

„Vchod do rokle? Hm, i kdyby, musel by někdo vidět, co se stalo. A pokud vím, nikdo tam nebyl.“

„Třeba byl a tys ho neviděla. Nezapomeň, že jsi byla něčím omámená.“

„Ano a byla jsem v šoku, věděla jsem, že mě chce zabít!“

„Ale ty žiješ, Kathy, tak klid. A víš vůbec, proč se tě chtěl zbavit?“

„Stále opakoval tu větu...“ Jsem ale rozrušená a nemohu si vzpomenout.

„To neměl dělat, v každém případě na to doplatil!“ zdůrazní se vztyčeným prstem, jako by kázala v kostele.

„Ano Berto, vzpomínám si... Říkal, to si neměla dělat! Mě nezničíš...!“

„To bude ono, Kathy. A tys ho vážně chtěla zničit?“

„Jo, autobiografií, kterou jsem sepsala tajně, ale o tom

nemohl vědět. Nikomu jsem to neřekla.“